

De Godheid van God

door John H. Essex.

"De Enig Ware God"

"De Enige God, Zijn Geest en Zijn Zoon"

"Gods Wil en Raadsbesluit"

"God de Eer en Heerlijkheid geven"

"Het relatieve en het absolute"

"God en Satan"

Deel 1: De Enig Ware God.

De grote Franse componist, Charles Gounod, gaf eens een groot compliment aan zijn Oostenrijkse collega, Mozart. Gounod merkte op:

"Toen in twintig was zei ik vaak: "Ik". Toen in dertig was zei ik: "Ik en Mozart". Toen ik veertig was zei ik: "Mozart en Ik".

Maar nu ik zestig ben zeg ik eenvoudig en eerlijk: "Mozart"

Onze geestelijke groei in het besef van wie God is kan op een gelijke manier worden uitgedrukt. Als we jong zijn, zeggen we "Ik". God komt nauwelijks in onze gedachten voor. Na een tijdje beginnen we rekening te houden met God en onze overdenkingen worden aangepast aan het idee van "Ik en God", hoewel we dat meestal dan niet openlijk zullen uiten. Verderop begint Gods Geest meer vat op ons te krijgen en oefent onze gedachten opdat Hij

" om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt."

Dan wordt Hij als eerste geplaatst en zeggen we "God en ik". Maar het hoogtepunt van geestelijke waarneming wordt pas bereikt als we het "ik" volledig uit het gezichtsveld hebben verwijderd en we eenvoudig en eerlijk kunnen zeggen: "God".

Dit is het hoogtepunt waar de apostel Paulus onze gedachten naar toe leidt als hij zegt, zoals hij dat meerdere malen doet, dat "*Alles is uit God*" (1Kor. 11:12; 2Kor. 5:18; Rom. 11:36); als hij verklaart dat het evangelie "*Gods kracht tot redding*" is (Rom. 1:16) en als hij benadrukt dat het God is "die in alles werkt naar de raad van zijn wil" (Ef. 1:11).

Gebed voor Geestelijke Wijsheid en Geestelijke Kennis

Het is bijzonder interessant dat in de gevangenisbrieven, de geestelijk meest vooruitstrevende van Paulus' brieven, hij zeer ernstig bid dat

"de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om *Hem recht te kennen*:"
(Ef. 1:17; NBG)

en

"dat gij met de rechte kennis van zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht,
10 om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God."
(Kol. 1:9,10; NBG).

Het Griekse woord, hier vertaald met "kennis", is *epignosis*, (let. *boven-kennis*). In de NBG wordt het meestal vertaald met "kennis", en men laat dan het *epi* onvertaald. Maar dit *epi* wijst er op dat er meer in dit woord zit dan "kennis". Concordant vertaald heeft het de betekenis "bovenkennis", een hogere kennis, een van boven gegeven kennis.

De Godheid van God

De mensheid vindt het niet nodig

"God te toetsen"
(Rom. 1:28; Conc. vertaling).

De mensheid is niet onwetend wat betreft God, maar
"hebben zij Hem niet *als God* verheerlijkt of gedankt,"
(Rom. 1:21:NBG)

Hierdoor is hun hart verduisterd en
"heeft God hen overgegeven aan een verwerpelijk denken om te doen wat
niet betaamt:"

(Rom. 1:28b:NBG)

In tegenstelling tot de algemene gedachte, zijn onze "ogen des harten" verlicht
(Ef. 1:17) en Paulus bidt dat we mogen groeien

"in de bovenkennis van Hem"
(Ef. 1:17; Conc. vertaling)

opdat

"jullie bekwaam gemaakt worden voor het lotdeel van de heiligen in het
licht

(Kol. 1:12; Conc. Vertaling)

En laten we ook zien dat het

"de God van onze Heer Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid"
is, Die ons

een geest van wijsheid en openbaring in de bovenkennis van Hem"
(Ef. 1:17; Conc. vertaling)

geeft en het is diezelfde God en Vader Die ons bekwaamt "voor het lotdeel van de
heiligen in het licht". Zodoende is de Godheid van God geopenbaard in de
gelovigen en zo zien we het belang van ons onderwerp.

DE GODHEID

Het woord "godheid" wordt slechts één maal in de Griekse Schriften gevonden en
wel in Kolossenzen 2:9, waar sprake is dat de volheid der godheid lichamelijk in
Christus woont. Het woord *theotes* wordt in de Keyword Concordance
gedefinieerd als "dat wat behoort bij God" en als wij spreken van "de godheid van
God" is dat een manier van uitdrukken van "de goddelijkheid van God". Het is een
manier om dat te beschrijven wat allemaal rechtmatig van God is, in welk
gedeelte van Zijn handelen we ook kijken en, in het bijzonder, bij het Hem geven
van alle eer en heerlijkheid die alleen Hem mag worden gegeven.

De Schrift is duidelijk in het voor alles en iedereen plaatsen van God. Het eerste
bevel aan Israël was

"Gij zult geen andere Goden voor mijn aangezicht hebben"
(Ex. 20:3;NBG)

Door een van Zijn grootste profeten, Jesaja, daagde God Zijn volk Israël uit:

"Met wie wilt gij Mij vergelijken en gelijkstellen, aan wie Mij gelijk achten?"

en ook

"Ik ben de Here en er is geen ander."

en nogmaals

"Ik ben de Here, dat is mijn naam, en mijn eer zal Ik aan geen ander geven
noch mijn lof aan de gesneden beelden"

(Jes. 46:5; 45:18; 42:8; NBG)

Laten we er op letten dat we God niet de heerlijkheid onthouden die Hem
toekomt! Dat is sneller gedaan dan we denken.

Pas Op Voor De Leringen En Menselijke Tradities!!

GENESIS 1:1

De allereerste zin van de Schrift is van het grootste belang voor het vaststellen
van de godheid van God

"In begin schiepen de Alueim de hemelen en de aarde"

Dit is de concordante weergave van Genesis 1:1, die de woorden in hun
Hebreeuwse volgorde zet en de juiste *titel* geeft van de godheid in dit verband.
De overeenkomstige en meer bekende zin uit de de Staten- en NBG vertaling luidt

"In den beginne schiep God de hemel en de aarde"

en omdat dit de weergave is die door de eeuwen heen gebruikt is, is dit de
vertaling die met name onder vuur heeft gelegen, zoals we zullen zien.

"Schiep God de hemel en de aarde"

Dit is een eenvoudige verklaring, simpel en recht door zee; geen woorden kunnen
meer gericht zijn, nog minder voor misvatting bedoeld. En toch worden ze
aangevallen door niet minder dan zeven menselijke leringen en, omdat alle
menselijke filosofieën door de Tegenstander zijn geïnspireerd, betekent dit dat
Satan deze goddelijke verklaring van dit feit zo belangrijk vindt, dat hij ze van
zeven verschillende richtingen heeft aangevallen. Laten we de verklaring eens in
detail bekijken.

GOD

Dit woord verwerpt: 1. *Atheïsme*, de filosofie van "Geen God". Atheïsme *ontkent*
God.

2. *Polytheïsme*, de filosofie van "Veel Goden". Polytheïsme *verdeelt* God in vele
kleinere godheden. De Egyptenaren, Grieken en Romeinen hadden allemaal vele
goden en de culturen van deze vroege beschavingen vinden we nog terug in het
denken van vandaag, in het bijzonder op het terrein van de literatuur en de
kunsten.

3. *Agnosticisme*, dat zegt dat men niet kan weten of er een God is of niet.
Agnosticisme *twijfelt* aan God

Deze drie filosofieën (Atheïsme, Polytheïsme en Agnosticisme, of de theoriën van
"Geen God", "Vele Goden" en "De Ongekende God") proberen allemaal God te
beroven van Zijn heerlijkheid als een uniek Wezen. God beantwoordt hun
uitdaging in Jesaja 45:5

"Ik ben de Here en er is geen ander; buiten Mij is er geen God." (Ik ben IEUE
Aleuim en er is geen ander. Er is geen Alueim behalve Ik" - Conc. Vertaling)

GOD SCHIEP

Deze woorden verwerpen de filosofieën nummer vier en vijf, te weten:

4. *Fatalisme*, dat zegt alles uit toeval is ontstaan. Fatalisme *bestrijdt* de schepping.

5. *Evolutie*, dat zegt dat het ene gewoon voortkwam uit het andere. Evolutie *sluit uit* dat er een schepping was.

Deze twee filosofieën zouden God van Zijn heerlijkheid beroven als *Schepper*.

God beantwoordt deze uitdaging in Jesaja 40: 26 en 28

"26 Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in groten getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte en omdat Hij geweldig van kracht is; er blijft niet een achter.

28 Weet gij het niet, hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de Here, (de Aleuim der aionen is IEUE; Conc. Vert.)

Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat, zijn verstand is niet te doorgronden.

Hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet *als God* verheerlijkt.

GOD SCHIEP DE HEMEL EN DE AARDE

Deze zin verwerpt filosofieën zes en zeven: 6. *Pantheïsme*, dat God en de natuur tot één en dezelfde maakt en

7. *Materialisme*, dat zegt dat het stoffelijke eeuwig is.

Deze filosofieën ontkennen, door het reduceren van God tot het niveau van Zijn schepping, de heerlijkheid van Zijn *suprematie*. Hij antwoordt daarop in Jesaja 40:25 en Jesaja 45:5

"Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? zegt de Heilige..... Ik ben de Aleuim IEUE en er is geen ander."

Het feit dat dit openingsvers van de Schrift door zo veel menselijke filosofieën is aangevallen toont aan hoe vastberaden de pogingen zijn om de waarde van Gods woord te ondermijnen. Maar nog meer ter zake doende is het dat het aantoon hoe vastberaden en meedogenloos de pogingen zijn van de Tegenstander om de absoluteheid van de godheid van God te vernietigen. Zij die deze filosofieën uitdragen lopen slechts, bewust of onbewust, achter de leider aan, hun vader, de Tegenstander. En zij die hen geloven tonen maar al te gemakkelijk aan dat zij slechts diens onnozele volgelingen zijn.

HET EERSTE GEBOD

Toen God Zijn wet gaf aan het volk dat zojuist een verbond met hem had aangegaan, maakte Hij het eerste gebod

"Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben"

En Hij vervolgde met te zeggen dat ze geen gesneden beelden mochten maken, die aanbidden of dienen, noch iets dat in de hemel, op aarde of in de wateren is.

De Godheid van God

Dat wil zeggen. ze mochten niet aan welk ander schepsel dan ook de eer en heerlijkheid geven die Hem toekomt als de Schepper. Hij moet de Opperste zijn en de heerlijkheid van Zijn suprematie wil Hij niet geven aan anderen, want alle anderen zijn schepselen, terwijl Hij alleen de Schepper is.

Maar, terwijl Mozes bezig was met het ontvangen van dit gebod op de top van de berg, was het volk beneden druk bezig dit principe te overtreden door het maken en aanbidden van een gouden kalf; ze hadden zelf Aäron bewogen met hen mee te doen. Geen wonder dat Mozes boos was en de stenen tafelen brak waarop het gebod was geschreven. Het volk had het al gebroken nog voordat ze het in schrift hadden ontvangen (ze hadden het al verbaal van God ontvangen en er mee ingestemd het te gehoorzamen --zie Exodus 19:7,8-- ze hadden dus geen excuus). En ook God was boos op het volk, en er kwam een groot gericht waarin drie duizend stierven (Ex. 32: 1-28).

Maar deze stand van zaken is niet een symptoom dat alleen in Israël is te vinden; het komt voor in de gehele mensheid. Paulus vertelt ons in Romeinen 1 dat Gods grote twist met de mensheid, dat Zijn verontwaardiging op hen brengt, zit in het feit dat

"God kennende, hebben zij Hem niet als God verheerlijkt of gedankt"

maar veel eerder

"Bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden,
23 en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God vervangen door hetgeen gelijkt op het beeld van een vergankelijk mens, van vogels, van viervoetige en van kruipende dieren.
(Rom. 1:22,23;NBG)

Twee verzen verder wordt over hen gezegd

"Zij immers hadden de waarheid Gods vervangen door de leugen en het schepsel vereerd en gediend boven de Schepper"
(Rom. 1:25;NBG)

Dit is de grote leugen waaraan Romeinen 1:25 refereert: Gods waarheid veranderen zodat het goed schijnt aanbedding te geven aan een schepsel in plaats van aan de Schepper. Het is de zelfde grote leugen waarvan in 2Thessalonicenzen 2:11 wordt gesproken, waar, op hen die verloren gaan omdat ze de liefde van de waarheid van hun redding niet ontvangen, God hen een dwaling zendt

"die bewerkt, dat zij de leugen geloven,"

De liefde voor de waarheid zou hen wijzen op de kennis dat "alles is uit God", dat het evangelie *Zijn kracht* is voor redding, gebaseerd op de prediking van het kruis. Maar de leugen, ondersteund door allerlei valse tekenen en wonderen, geïnspireerd door de Tegenstander, leidt ze naar allerlei valse filosofieën die als grondslag hebben dat de mens in staat is tot hogere dingen, dat hij zijn eigen redding kan bereiken, onafhankelijk van God; dat hij zijn eigen noodlot kan bepalen. Dit is aanbedding van het schepsel in plaats van de Schepper en is een belediging van God.

Deel 2: De Enige God, Zijn Geest en Zijn Zoon.

DE ENIGE GOD, ZIJN GEEST EN ZIJN ZOON

In het huidige tijdperk van genade zijn gelovigen in Christus niet langer onder de wet; deze toestand wordt door Paulus in Galaten benadrukt. We zijn onder genade en het is erg goed voor ons dat we dat zijn, want als we nog onder de wet zouden zijn, dan zouden we gebonden zijn door al haar voorwaarden en onderworpen aan alle straffen voor het breken er van.

Gods WET

Het grote voorbeeld van wet in de Schrift is dat welke God via Mozes gaf aan Israël. Zij die er aan onderworpen waren moesten haar tot in detail bestuderen, zodat ze zeker waren dat ze er gehoorzaam aan waren. De straffen voor het niet houden van de wet waren zwaar en de Schrift maakt het duidelijk dat de wet, als ze gehouden moest worden, ook in haar geheel moest worden gehouden. Jacobus gaat zelfs zo ver te stellen:

"Want wie de gehele wet houdt, maar op een punt struikelt, is schuldig geworden aan alle geboden."
(Jac. 2:10;NBG)

Wat een uitspraak!!

Gods wet is onuitsprekelijk precieser dan die van de mensen. Gods wet maakt geen uitzonderingen voor menselijke zwakheden; ze accepteert geen excuses voor menselijk falen. Ze vereist absolute perfectie in het houden ervan en staat geen ontspanning toe. Het maakt niet uit welk deel of deeltje men van de wet niet houdt, zo'n vergissing of overtreding maakt van iemand een wetbreker - een overtreder van de wet - en voorwerp van het rechtvaardige oordeel van God.

De Wet Is Heilig en Rechtvaardig en Goed

Laten we daarom dankbaar zijn dat we niet onder de wet, maar onder genade leven.

"Daarom, dat uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden, want wet doet zonde kennen."
(Rom. 3:20; NBG)

Maar wij

"worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus."(vers 24)

Dit is opnieuw een bewijs van de suprematie en godheid van God, want alleen Hij heeft ons in de positie gebracht waarin we worden aanvaard in de Geliefde. God heeft aan ons aangetoond dat de wet aan het kruis van Christus is genageld en

De Godheid van God

dat we beschouwd worden als te zijn gegaan langs het kruis en verder gegaan in een nieuwe schepping (2 Kor. 5:17)

Maar dit houdt niet in dat we de rechtvaardige principes die de wet inhoud zouden kunnen vergeten en slechts ons eigen plezier zoeken. We moeten niet doorgaan in de zonde opdat genade nog groter zou worden en het zou bedekken. De wet zelf is heilig en de inzetten er van heilig, rechtvaardig en goed (Rom. 7:12)

Zouden we doden? Zouden we overspel plegen? Zouden we stelen? Zouden we valse getuigenis tegen elkaar afleggen? Zouden we begeren? Natuurlijk niet! Zouden we onze ouders eren? Vooral wel, het is het beste om dat te doen!

Dit zijn de zes inzetten die de menselijke verhoudingen regeren en zorgen voor een goed leven. Paulus heeft veel te zeggen over menselijke verhoudingen en over ons gedrag tot elkaar zolang we nog in het vlees zijn, maar hij gebruikt niet de taal van de wet maar van de genade! Wat een hard gebod was onder Mozes, wordt een zachte uitnodiging in de handen van Paulus. Daar waar we de gelegenheid hebben, moeten we werken voor het goed van allen, in het bijzonder voor de geloofsfamilie (Gal. 6:10).

Maar wat nu met die vier inzetten die de relatie van de mens met God regelen? Zullen we andere goden voor Zijn aangezicht stellen? Zullen we handgemaakte beelden aanbidden? Zullen we de naam van de Heer, onze God, ijdel gebruiken? Uiteraard zal het antwoord "Nee!" zijn! We zijn niet onder de wet, zoals Israël dat was, voor wat betreft deze zaken en we zullen er niet voor worden gestraft als we deze inzetten overtreden. Maar ons geweten zal zeker worden aangesproken en we zouden de heilige Geest van God, door wie we zijn verzegeld, bedroeven. We doen er goed aan één dag heilig te houden voor de Heer, niet één Sabbatdag van de zeven, maar de *gehele* dag van ons aardse leven ons lichaam stellen

"..tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer"
(Rom 12:1;NBG)

" En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld"
(Rom. 12:2;NBG)

waarin we nu verblijven.

Maar naast de letterlijke opvolging van deze inzetten is er een figuurlijke manier waarmee we kunnen falen de principes die er achter liggen te onderhouden; een manier die God de heerlijkheid ontnemt die van Hem is en de waarde van Zijn godheid vermindert. Bijvoorbeeld:

We moeten niet doden, maar we doen het vaak! We doden de waarheid van God iedere keer dat we de leugen ondersteunen die, in meerdere of mindere mate, goddelijke eer geeft aan het schepsel in plaats van de Schepper, wanneer we ook maar beginnen te denken dat enig wezen anders dan God, ook maar de minste geringste invloed heeft op de uitwerking van het doel dat Hij aan het uitwerken is in overeenstemming met het raadsbesluit van Zijn wil.

We moeten geen overspel plegen, maar we doen het vaak! We plegen overspel met de waarheid van God iedere keer dat we menselijke filosofieën mengen met Zijn waarheid, of onze eigen gedachten toestaan ons af te leiden van wat de Schriften zeggen. We moeten daarmee niet flirten, maar eerder onze gehele aandacht en toewijding geven aan God en Zijn Woord.

We moeten niet stelen, maar we doen het vaak! Israël werd beschuldigd van het God beroven door hun tienden niet naar de opslagplaats te brengen. Wij beroven God iedere keer als we Hem niet de eer een heerlijkheid geven die Hem toekomt, als we Hem niet waardering geven voor het werk dat Hij in ons aan het doen is en een deel van de verdienste ervan op onze eigen rekening schrijven.

We zouden geen valse getuigenis moeten geven, maar we doen het vaak! We geven een valse getuigenis iedere keer als we de waarheid over de Schrift, de hele waarheid en niets dan de waarheid, niet vertellen. We zouden extra waakzaam moeten zijn zodat we niet

"de waarheid Gods veranderen"

, want dit kan niet worden toegestaan, aangezien iedere verandering, hoe klein ook, afleidt van Zijn godheid. Hij staat geheel achter Zijn Woord en wil geen afwijking er van hebben (Jes. 55:11; Rom. 3:4).

We moeten niet overspelig zijn, maar we doen het vaak! We plegen overspel, ieder keer als we iets voor onszelf verlangen van de heerlijkheid waarvan God heel duidelijk heeft verklaard dat Hij die niet aan een ander wil geven. Dat is als we bijvoorbeeld "*zielen winnen voor Christus*", alsof wij iets voor God kunnen doen! God zal ons een heerlijkheid voor onszelf geven, maar het zal nooit de heerlijkheid (of maar een deel ervan) zijn die Hij voor Zichzelf heeft gereserveerd als godheid. Wij zullen nooit goden zijn, maar zonen van God!

Want Er Is Een God Uit Wie Alles Is. Dit alles is samengevat in de woorden van dat eerste gebod dat Israël kreeg

"Gij zul geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben"

Dit is een principe dat we altijd ijverig zouden moeten onderhouden. Het is een principe dat door alle brieven van Paulus heen loopt, want de apostel verklaart in 1 Kor. 8:6

"...is er maar een God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en een Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem."

Maar dan voegt de apostel met nadruk toe

"Maar niet bij allen is die kennis."

DE HOOGSTE GOD

"Voor ons is er één God"

Het is niet voldoende dat we dit weten en erkennen, we moeten er ook nog de volgende waarheid aan toevoegen

"Uit wie alles is"

en deze aanvullende waarheid is zonder waarde als we niet de

De Godheid van God

veelomvattendheid van *alles* benadrukken. We kunnen geen *deel* uit God hebben en *de* *deel* uit ons zelf. Dit Schriftdeel komt overeen met Romeinen 11, de verzen 33-36, waar de gedachte wordt uitgewerkt

" O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen!

34 Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest?

35 Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet?

36 Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.

(NBG)

Deze verzen stellen, in absolute zin, de Godheid van God. Ze zijn majesteitelijk in hun ontwerp, alles omvattend in hun doel.

Ze bedekken het geheel van Gods doelstelling, van het begin tot de voleinding; van de aanvang toen alles in God was, tot het einde wanneer God Alles in allen zal zijn. Alles is uit God en dit is niet alleen datgene dat geschapen werd in het begin, maar ook alles wat nodig is om die schepping te sturen en te onderhouden totdat ze haar uiteindelijke doel zal hebben bereikt: alles is door Hem. Wat een prachtig plaatje!

We mogen inderdaad zeggen:

God is de allerhoogste, alwetend en al wijs.

Wie kan Hem raad geven of Hem opdragen?

Niemand is Hem gelijk, zo heerlijk en zo groot.

Zijn Naam is geschreven in de sterrenhemel.

En in de aarde ligt Zijn onfeilbare kracht.

Het was Zijn Gedachte die bedacht en schiep,

En aan ieder Zijn nederige staat toewees.

In Hem leven allen, Die al het nodige geeft.

"Aan wie zal Ik gelijk zijn" zegt de Here.

Voor Zijn vragen komen alle andere rechten te vervallen.

Zijn uitspraken staan vast; Zijn soeverein woord

zal niet zonder uitwerking terugkeren, maar wordt vervuld.

De doelstelling van de Ene, Die alles bewerkt

in overeenstemming met het raadsbesluit van Zijn wil.

Dit is de God die kon verschijnen aan Abram als de "*God Die volstaat*", Die aan Israël kon zeggen via Jesaja dat Hij de enige Redder was; en toch allen in ongehoorzaamheid kon doen komen en zelfs de hele schepping kon onderwerpen aan ijdelheid.

Maar hoewel Hij zowel de volken als Israël

"hen allen onder ongehoorzaamheid besloten,"
(Rom 11:32:NBG)

is dat alleen opdat Hij

"Zich over hen allen te ontfermen."
(Rom 11:32;NBG)

want genade kan het best worden getoond tegen een achtergrond van hardnekkige ongehoorzaamheid (zie ook Efeze 2:1-7). En het onderwerpen van de schepping aan ijdelheid is gedaan opdat ze een verwachting mag hebben. Een schepping die is onderworpen aan ijdelheid doet veronderstellen dat alles niets voorstelt en er in het geheel geen verwachting is; dit is precies hoe het zou zijn als er geen alvoorziende God is, Die Zelf de in de verwachting voorziet (zie ook Efeze 2:8-10). Uiteindelijk, als de schepping haar doel heeft bereikt, zal het "Gods prestatie" zijn, net zoals de ecclesia, die het lichaam van Christus is, nu al "Gods prestatie" is. Alles is uit God!!

"De Vader Is Meer Dan Ik" 1Korinthiërs 8:6

Ja, voor ons is er maar één God, en ook de Enige, de Vader, uit Wie alles is. Deze Ene is heel apart en anders dan de Heer Jezus Christus, alhoewel er natuurlijk een nauwe relatie met elkaar is. De Eén is de Vader, de ander is de Zoon. De Eén is de allerhoogste, de ander wordt de Soevereine genoemd (Kol. 1:18).

Maar laten we wel hier op letten: de Heer Jezus Christus is Soverein, alleen maar omdat God, de Allerhoogste, Hem zo gemaakt heeft! Petrus legde dit aan Israël uit toen hij met de grootste nadruk zei

"Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem en tot Here en tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt"
(Hand. 2:36;NBG)

Ook Paulus zegt ons dit (in Fil. 2:9)

"Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken,
10 opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn,
11 en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader! "
(Phil. 2:9-11;NBG)

Wat laat dit nog voor ruimte voor het idee van de drie-eenheid, drie goden in één en één in drie; en alle samen-eeuwig en even gelijk? In geen van deze passages die we gezien hebben wordt de Geest van God ook maar genoemd!

De leer van de Drie-eenheid, zoals die over het algemeen wordt verstaan, is een zeer verderfelijke en is nog zo'n poging van de Tegenstander om de godheid van God te ondermijnen. De woorden Vader en Zoon verliezen hun betekenis als de Vader niet voorgaat voor de Zoon en de Vader niet groter is dan de Zoon. Jezus zelf zei

"De Vader is meer dan ik"

De Godheid van God

(Joh. 14:28;NBG)

en Hij sprak over de Vader als over Zijn God (Joh 20:17).

Het is verrassend hoe wijdverspreid deze ondermijnende leer is geraakt en hoeveel gelovigen erdoor zijn verleid. We geraken in grote moeilijkheden als we niet-Schriftuurlijke uitdrukkingen gebruiken om schriftuurlijke zaken aan te geven. "Drie-eenheid" is een uitdrukking die is uitgevonden door theologen; ze heeft haar oorsprong in hun geloofsbelijdenissen en is terug te vinden in hun gezangen. We moeten op onze hoede zijn om termen te gebruiken die niet schriftuurlijk zijn en nog meer voor de leringen die er op gestoeld zijn. Het is zeker waar dat er een Vader is en een Zoon en een heilige Geest, maar het zijn geen drie Wezens in één, nog minder zijn ze één in drie!

Het Beeld en De Schittering van God

De Vader is in volle recht God; Hij was is en zal altijd zijn: de Allerhoogste. Als zodanig heeft Hij recht op de verering, aanbidding en aanhankelijkheid van allen.

De Zoon is alleen God in de relatieve zin. Hij is

"de enig geboren God"
(Joh. 1:18; Conc. vert. NT)

Als het origineel van Gods schepping (Openb. 3:14), de Eerstgeborene van ieder schepsel (Kol. 1:15), verscheen hij vóór de schepping "in de gestalte Gods"(Phil. 2:6), opdat Hij aan de schepping God, Wiens ware beeld Hij is, mag openbaren. Maar altijd wijst de Zoon naar de Vader en zorgt ervoor dat de heerlijkheid aan Hem wordt gegeven. Het is de Vader Die (als gevolg van de gehoorzaamheid van de Zoon aan het kruis) wil dat bijvalsbetuiging wordt gegeven aan Christus wanneer Hij Hem zeer hoog zal verheffen en Hem een naam geeft die boven alle naam verheven is, opdat in de naam van Jezus iedere knie zich zal buigen. Het wordt duidelijk gesteld dat deze bijvalsbetuiging is "tot eer van God, de vader"

De Heilige Geest Van God. Gods HEILIGE GEEST

De heilige Geest is in het geheel geen god, maar eenvoudig de kracht van God zoals die zich manifesteert in Zijn onzichtbare, ontastbare handelen.

Bijvoorbeeld: hij werkte onzichtbaar in de verwekking van de baby Jezus (Math. 1:18). Hij werkte ook in de gedachten van al diegenen die God had verkozen om Zijn Woord te schrijven (2Petr. 1;21). Nu verblijft hij in de harten van Gods heiligen(1Kor. 3.16). Hij is nooit, op zich, een doel van verering, maar stuurt de lofprijzing en aanbidding naar God en de Zoon.

De prachtige relatie die bestaat tussen de Vader en de Zoon werd door Jezus zeer bekwaam uitgedrukt toen Hij zei

De Godheid van God

"Ik en de Vader, Wij zijn één"
(Joh. 10:30:Conc. NT)

maar dit kan op geen enkele manier worden gebruikt om de theorie van de Drie-eenheid te ondersteunen, want Jezus bad later dat Zijn discipelen ook

"dat zij één mogen zijn, op de manier als Wij één zijn"
(Joh. 17:11:Conc.NT)

en later in het zelfde hoofdstuk

"dat zij allen één mogen zijn, op de manier waarop U, Vader, in Mij bent,
en Ik in U, dat zij ook in Ons mogen zijn"
(vs. 21;Conc.NT)

Jezus erkende altijd de Godheid van Zijn Vader en zal dat altijd doen, want bij de voleinding zal Hij het koninkrijk aan Zijn Vader overdragen en Zichzelf onderwerpen aan de Ene Die alles aan Hem onderworpen heeft, opdat God zal zijn Alles in allen(1Kor. 15:24-28)

Laat deze houding, die was in Christus Jezus, ook in u zijn en laten we alle eer en heerlijkheid geven aan God, ons realiserend en bevestigend dat we niets uit onszelf kunnen doen. Zo mogen we ons onderwerpen aan Hem, opdat Hij nu al Alles mag zijn in ons.

Deel 3: Gods Wil En Raadsbesluit.

Gods WIL EN RAADSBESLUIT

We wezen er in ons vorige artikel er al op dat we in de problemen raken wanneer we niet-Schriftuurlijke termen gebruiken om geestelijke zaken te beschrijven en we wezen het woord "Drie-eenheid" aan als zo'n woord. Een andere onschriftuurlijke term, die net zo wijd verspreid in het gebruik is, is de uitdrukking "gevallen" wanneer die wordt toegepast op Adam en de gehele mensheid. Waar staat in de Schrift dat Adam "viel" toen hij God ongehoorzaam werd? Toch spreken we van de "gevallen mens" en de "gevallen mensheid" en verwijzen dan naar de gebeurtenis die plaatsvond in de Hof van Eden als "de Val" (vaak ook nog met een hoofdletter V, om er nog extra de nadruk op te leggen).

Een ander woord waar we voorzichtig mee moeten omgaan is "falen". Van de ene kant is het juist om te stellen dat de mensheid faalde, faalde om de wet te houden, faalde om te leven naar Gods maatstaf. Maar zeg nooit dat de mensheid faalde in het vervullen van het doel waarvoor God ze heeft geschapen. Gods doelstelling is gekroond met succes van het allereerste moment van het bedenken tot het allerlaatste einde. Het is een succesverhaal van begin tot einde. De Godheid van God vereist dat dit zo zal zijn.

Gods doelstelling is niet een fantastisch herstel van een gedeeltelijke mislukking, maar een door en door ongekend succesverhaal. Het was juist net zo'n broodnodig element in Gods doelstelling dat Adam zou overtreden, als dat de laatste Adam zou worden gekruisigd. Het een was een vereiste voor het ander.

Zeggen we nu dat Adam geen keuze had in deze? Dat hij het niet kon helpen? Dat hij het gewoon niet kon laten, doelmissie te worden?
Ja, dat zeggen we inderdaad. Maar laten we nu even kijken naar deze vraag van keuze.

Gods Geest Werkend In Ons

Het is een deel van onze menselijke natuur om te voelen dat we een belangrijke vrijheid van keus hebben. Vanaf het moment dat we, als heel jonge kinderen, leren zeggen: "Geef me dit" of "Ik wil dat", nemen we beslissingen en we verbeelden ons dat deze beslissingen geheel de onze zijn.

Bij voorbeeld: u die dit artikel leest, besloot om juist op dit moment te kijken in "Unsearchable Riches" (dit artikel werd gepubliceerd in jaargang 65 van UR Magazine; WJ). U zou dit magazine hebben kunnen pakken of iets geheel anders hebben gekozen om te lezen. *Of?*

Nam u juist dit magazine ter hand om te lezen, in plaats van iets anders,

eenvoudig omdat *u* besloot om dat te doen, of was het omdat *God* in u werkte om dit te willen, om zo Zijn welbehagen te bewerken (Phil. 2:13)? Als u besluit dat deze beslissing alleen de uwe was, dan weigert u de in u werkend kracht van God toe te staan.

Als we nu nauwkeurig kijken naar dit vraagstuk van keuze, dan vinden we hoe weinig van de belangrijke factoren die onze levens besturen zelfs niet in de buurt komen van onze eigen keus. De belangrijkste zaken die ons hebben gemaakt tot wat we zijn, werden helemaal niet door ons beslist.

Ten eerste: *wij* hebben niet besloten dat we mensen zouden zijn. God heeft vele schepselen, sommige geestelijk, andere menselijk, weer andere dierlijk. We zijn wat we zijn alleen omdat *God* ons zo heeft gemaakt en niet omdat wij er ook maar iets in te zeggen hadden.

Nogmaals, we hadden geen keuze of we nu man of vrouw zouden worden en als we de ander geslacht hadden gehad dan we nu hebben was ons leven natuurlijk heel anders verlopen.

We hadden ook geen keus of we Jood of heiden zouden worden, gekleurd of blank, rijk of straatarm, noch in welke tijd we geboren zouden worden (we mogen onszelf er trouwens ook aan herinneren dat we geen deel zouden kunnen uitmaken van de ecclesia, het lichaam van Christus, wanneer we voor de kruisiging hadden geleefd!). Het moment van onze aankomst in de wereld is heel belangrijk, ook al hadden we er niets over te zeggen. En zo kunnen we nog doorgaan met het opnoemen van zaken waarin we in het geheel geen keuze hadden: onze nationaliteit, onze ouders, ons thuis en onze opvoeding.

Vrijheid Van Keuze

Maar wij denken nog steeds dat we de vrijheid van keuze hebben en sommige Schriftgedeelten schijnen dat te ondersteunen:

"kiest dan heden wie gij dienen zult"

vertelde Jozua de Israëlieten

"Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen" (Jozua 24:15; NBG).

Een van de meest onomwonden Schriftplaatsen die het idee van vrijheid van keuze schijnt te steunen is wel Deuteronomium 30:19, waar God tegen het volk Israël zegt

"Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht,"

Kies dan het leven! Maar de kern van de zaak was dat niemand in het volk in staat was het leven te kiezen. Waarom? Vanwege de onafscheidelijke zwakheid van het vlees.

De Vitale Rol Van De Mensheid In De Doelstelling Van God.

DE EERSTE ADAM

Paulus zet de hele zaak in het juiste perspectief wanneer hij zegt, in zijn Romeinenbrief, dat er helemaal niets mis was met de wet die God aan Zijn volk gaf, maar zij kon geen leven geven vanwege de zwakheid van hun vlees. De wet zelf is heilig en het voorschrift is heilig en rechtvaardig en goed, maar de wet bracht verontwaardiging van God omdat niemand ze kon houden. Maar waarom was nu niemand in staat ze te houden?

Dit is de kern van de zaak!

In het verleden hebben we gepoogd alle schuld voor het menselijk falen op Adam af te schuiven. "Had Adam maar nooit overtreden", zeggen we! Maar wij stellen dat de oorzaak van het menselijk falen dieper ligt dan dat. Het onmisbare Schriftdeel dat ons de sleutel geeft tot deze zaak, vinden we in 1 Corinthe 15:44, 45 en 46. Laten we ze heel nauwkeurig lezen en ieder woord precies wegen.

44 Is er een natuurlijk lichaam, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam.

45 de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest.

46 Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke.

(NBG)

De eerste mens, Adam "werd een levende ziel" In deze uitdrukking ligt de verklaring van al onze problemen. Toen God Adam als een levende *ziel* maakte, legde Hij daarin alle zielse trekken die het hem onmogelijk maakten God te behagen.

De mens werd geschapen met een doel en dat doel was dat hij in een vorm van schepping voorzag waarin de dood kon werken, opdat Gods eigen Zoon in een menselijk vorm zou kunnen komen en de dood zou lijden voor de hele schepping. We hebben dit al besproken in eerder artikelen, waar we de vraag stelden "Wat is de mens?", zoals David die stelt in Psalm 8 en we hebben dit verbonden met de het antwoord dat de Hebreeënschrijver ons gaf, waar in het tweede hoofdstuk hij de vraag herhaald en zich richt op het antwoord:

" maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was *vanwege het lijden des doods,....*"

(Hebr. 2:9;NBG)

De schepping van de mensheid werd gedaan om de weg te bereiden voor de kruisiging van de Eerstgeborene van alle schepselen.

En de mens werd geschapen als een levende ziel, dat wil zeggen, hij had in zich gekregen de zintuigen van zien, gehoor, tast, smaak en gevoel, die in zichzelf

De Godheid van God

gevoelens oproepen die tegen God ingaan en die alleen onderworpen kunnen blijven door de Geest van God.

Paulus zegt in Galaten 5:24

" Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd.
(NBG)

Deze gevoelens en lusten zijn niet het resultaat van Adam's overtreding, hoewel hun invloed wel toenam ten gevolge van het doorwerken van de dood in ons vanuit Adam, maar zij zijn de basisgevoelens en -lusten die *onlosmakelijk* vastzitten in een vleselijk schepsel. In Romeinen 8 vers 6 vertelt Paulus ons "Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede.

7 Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; *trouwens, het kan dat ook niet:*
8 zij, die in het vlees zijn, *kunnen* Gode niet behagen. "
(NBG)

Adam was in het vlees en als zodanig *niet in staat* God te behagen. Toch had God verklaard, toen Hij Adam had geschapen, dat hij "zeer goed" was (Gen. 1:31)! Wat moeten we hier onder verstaan? Adam, net als de rest van de schepping, was "zeer goed" in die zin dat hij precies zo was, als wat God vereiste in dat bijzondere deel van Zijn doelstelling. De mensheid heeft een vitale functie te vervullen in de doelstelling van God, maar het is een functie die vereist om eerst *ziels* te zijn (met al het oproepen van Gods onbehagen daarbij) en daarna *geestelijk*. Adam werd ziels geschapen en

" Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is."
(NBG)

Dit is Paulus in 1 Corinthe 2:14. Ook hier verduidelijken de brieven van Paulus weer het plaatje.

Het Conflict Tussen Vlees en Geest

Adam was ziels en zijn zielsheid stond zijn vrijheid van keuze in de weg, net zoals het de gehele mensheid sinds die tijd in de weg heeft gestaan. Jezus sprak met nadruk toen Hij zei

"Niemand *kan* tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke"
(Joh. 6:44;NBG)

en

"Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot Mij komen kan, tenzij het hem van de Vader gegeven zij"
(Joh. 6:65;NBG)

De macht van God is nodig om iemand tot Christus te trekken; het vlees, uit zichzelf, neigt tot oppositie tegen Christus en voorkomt dat *wij* Hém verkiezen.

In de brief van Paulus aan de Romeinen is dit conflict tussen vlees en geest een van de hoofdthema's en in het zevende hoofdstuk beschrijft de apostel hoe dit conflict zich binnen hemzelf afspeelde. Hij wilde het ene doen, maar het vlees trok voortdurend aan hem, op zo'n manier dat hij dingen in praktijk bracht die hij niet wilde doen. En het belangrijke punt was dat *het vlees won*, zo zeer zelfs dat hij, in zijn wanhoop, vraagt

" 24 Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?

Gode zij dank dat er een antwoord is, hoewel het uit sommige vertalingen is weggelaten (o.a. de NBG en ook de Statenvertaling): *GENADE!*

"25 Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here! Derhalve ben ik zelf met mijn verstand dienstbaar aan de wet Gods, maar met mijn vlees aan de wet der zonde.

(Rom. 7:24,25;NBG)

Het vlees werd geschapen voor Zonde - het werd geschapen om het doel te missen, te kort te doen aan de heerlijkheid Gods, om God te behagen- en Adam, vleselijk geschapen, een levende ziel, kon niet helpen te kort te doen aan Gods vereisten. Ook niemand in Israël kon het voorkomen om te kort te komen, in verband met de God-gegeven Wet. Niemand van hen kon de wet houden vanwege de ingeschapen zielse eigenschappen van het vlees, dat voorkwam dat ze voldeden aan Gods maatstaven. En ook wij kunnen het niet helpen dat we niet voldoen aan Gods maatstaf van gerechtigheid, ook vanwege dezelfde ingeschapen zielse eigenschappen van het vlees. Zonder uitzondering hebben alle, in het vlees, gezondigd en derven de heerlijkheid Gods(Rom. 3:23).

Wat zouden we toch vriendelijk tegen elkaar moeten zijn!

DE LAATSTE ADAM

Maar er is er Eén geweest, Die is gekomen in het beeld van het zondige vlees, Die niet ziels was, maar Wiens wezen geheel werd gecontroleerd en gedomineerd door Geest van God. De laatste Adam was een levendmakende Geest. Hoewel Hij kwam in het beeld van het zondige vlees, kende Hij geen zonde; toch werd Hij tot zonde voor onze bestwil, opdat wij in Hem Gods gerechtigheid mogen verkrijgen (2Cor. 5:21). Het vlees werd geschapen voor Zonde en het vlees vervulde haar meest belangrijke taak in Gods doelstelling toen ze het middel werd waarmee Gods eigen Zoon zonde kon worden, ten dienste van hen die door Hem en voor Hem werden geschapen.

De eerste man, Adam, was ziels en als zodanig kon hij God niet behagen. Dat was niet Adam's schuld; zo was hij gemaakt. De laatste Adam was heel anders. Hij was een levendmakende Geest; en hoewel Hij kwam in het beeld van het zondige vlees, was Hij feitelijk de Enige waarin God een welbehagen had. De eerste Adam wandelde naar het vlees; de laatste Adam wandelde volgens geest.

Een nieuwe schepping in Christus

DE OUDE- EN DE NIEUWE MENSHEID

De mensheid als geheel gaat voort te wandelen naar het vlees; de mens blijft nog steeds ziels en kan als zodanig de dingen niet begrijpen die van de Geest van God zijn, want voor hem zijn ze dwaasheid en hij is niet in staat ze te kennen, vanwege het feit dat ze geestelijk onderzocht moeten worden (1Cor. 2:14). De meerderheid van de mensheid heeft, tot dusverre, nog niet Gods geest ontvangen om hen Zijn wegen te doen doorgronden. Zij zullen Zijn geest op een later moment ontvangen, wanneer de aarde is vervuld van de kennis van de heerlijkheid van God zoals de wateren de zee bedekken (Hab. 2:14). Maar nu spreken de Schriften van hen die uitverkozen zijn en geroepen om te geloven. Deze zijn zeker in een bevoordeelde positie, want zij zijn, in Gods ogen, verlost uit hun vleselijke lichamen -waarin ze God niet kunnen behagen- en overgezet in een nieuwe mensheid, één waarin God wel plezier heeft. Laten we nog eens kijken wat Paulus schreef in 2 Corinthe 5:16-18

"Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer.

17 Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.

18 En *dit alles is uit God*, die door Christus ons met Zich verzoend heeft"

Het oude is voorbijgegaan! Het vleselijke is afgeschaft! Het zielse genegeerd! Dat wat God mishaaide is afgedaan!

"1 Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn. Niet volgens het vlees wandelen zij, maar volgens geest.

2 Want de Geest's wet des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt, van de wet der zonde en des doods.

9 Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in geest, althans, indien Gods geest in u woont."

(Rom. 8:1,2 en 9; concordante vertaling)

Een Prestatie van Gods Geest

EEN LOFREDE OP GELOOF

Het is bekend van Henoch, in Hebreeën 11:5

"dat hij Gode welgevallig was geweest"

maar, in werkelijkheid is het niet Henoch als een afstammeling van Adam die wordt geprezen, maar veel eerder Henoch als een man van geloof en in het volgende vers wordt bevestigd

" zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn"

Geloof is een geestlijke eigenschap, gegeven door God.

Het hele hoofdstuk is in feite een lofrede op geloof, niet op mensen. Geen van de personen wordt geprezen om wat hij doet in het vlees; integendeel, ze worden voorafgegaan door Abel, wiens naam "ijdelheid" betekent. Dit duidt weer op de

ijdelheid waar al het vlees voor staat.

Zij die in het vlees zijn kunnen God niet behagen. Abraham, bijvoorbeeld, wordt niet geprezen voor zijn reis naar Egypte om de gevaren van de hongersnood te ontvluchten, nog wordt Mozes geprezen voor het in woede doodslaan van een Egyptenaar. Het is slechts wanneer in hun akties de Geest van God duidelijk wordt dat zij worden gegeven als voorbeelden van geloof, want dan handelen zij in volkomen overeenstemming met Zijn wil. .

VRIJE KEUZE?

We komen nu weer terug op de vraag van de vrijheid van keuze en, om samen te vatten wat er eerder is gezegd, stellen we dat wat aan de oppervlakte een werkelijke vrijheid van beslissing schijnt te zijn, dat in werkelijkheid niet zo is. In werkelijkheid wordt ze geregeerd door krachten binnen onze naturen - krachten die daar door God Zelf werden gelegd toen Hij de mensheid maakte zoals ze is - toen Hij ons ziels schiep. Het hart van een mens mag dan zijn wegen verzinnen, maar, als het eind van de rit in zicht is, is het de Heer Die de stappen heeft geleid (Spreeken 16:9). Dit leiden mag wel niet worden waargenomen op de tijd van het zetten van de stap, maar ze is er wel degelijk.

God bestuurt alles in overeenstemming met het raadsbesluit van Zijn wil. Het was er in het geval van Jacob en Ezau, tot wier toekomstig handelen werd besloten *voordat ze werden geboren*, zodat Gods doelstelling

"opdat het een verkiezend voornemen Gods zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep"

(Rom. 9:11; NBG)

Het was er in het geval van Farao, die, zonder het zelf te weten, werd opgeroepen voor het speciale doel: dat God Zijn kracht in hem ten toon kon stellen (Rom. 9:17).

Het was er in het geval van de mensheid in het algemeen, vaten van wraak, door God voor oneer gemaakt en toebereid door Hem voor vernietiging. Het is de Goddelijke Pottenbakker die ze zo maakt (Rom. 9:21,22).

Het is er in het geval van de ecclesia, vaten van genade, toebereid van te voren voor heerlijkheid, in welke God werkt

" want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt."

(Php. 2:13; NBG)

Het is er in het geval van de schepping zelf, onderworpen aan ijdelheid.

"Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft"

(Rom. 8:20; NBG)

De Schepping kan het niet helpen dat al haar prestaties weinig waard zijn, door de slavernij van de vergankelijkheid; maar we mogen veel troost halen uit het feit dat, ondanks al het tegenwoordige zwoegen en werken, ze werd onderworpen aan ijdelheid *in de verwachting van de uiteindelijke*

De Godheid van God

verwerkelijking van die heerlijke vrijheid die nu al wordt genoten door de kinderen van God.

Het is in de gevangenisbrief van Paulus aan de Efeziërs dat we de meest absolute uitdrukking van de Godheid van God vinden in verband met de punten die we hebben bekeken. Hier vinden we de frase die alle Schrift in het juiste perspectief zet:

"krachtens het voornemen van Hem, die in *alles* werkt naar de raad van zijn wil"
(Ef. 1:11;NBG)

God is de kapitein van het schip van het universum; al Zijn schepselen zijn haar passagiers. Hij stuurt het schip over de oceaan van tijd, van de haven genaamd "Alles in God", naar de haven die heet "God Alles in allen"

De passagiers hebben een eigen wil, maar slechts zoveel vrijheid van keuze als hun Kapitein dat toestaat, en dat is, in absolute zin, in het geheel geen vrijheid omdat Hij ten allen tijde het volledig bevel heeft. Hij mag ze dan toestaan schijnbaar ongehinderd rond te dwalen over het schip, maar ondanks dat zijn er plaatsen op het schip waar zij niet mogen komen en vele dingen die zij niet mogen doen. Altijd worden ze meegedragen naar daar waar het schip ze brengt - dat is , waar de Kapitein heen stuurt. Als het schip gaat waarheen zij willen voelt men zich vrij, maar op het moment dat het begint te gaan in een richting die men niet wenst, merkt men onmiddellijk dat men in het geheel niet vrij is. Maar, aangezien ze op het schip zijn, zijn ze onder de absolute contrôle van de kapitein.

En zo is het ook met de schepping. Ze had geen keuze welk schip ze nam of waar ze zich op het schip zou bevinden; ook heeft ze niet te zeggen over welke richting het schip neemt. Gedurende een groot deel van de reis wordt het ze toegestaan te denken dat ze haar eigen toekomst kan bepalen, maar vroeg of laat wordt ze onverbidlijk tot de conclusie gebracht dat God alles bestuurt en Hij het is die

"*alles* werkt naar de raad van zijn wil"
(Ef. 1:11;NBG)

Gezegend zijn zij die beter eerder dan later realiseren en er mee opgroeien. "*Alles* is uit God" zegt Paulus in Korinthiërs. "Die het al bewerkt" zegt hij in Efeziërs.

Als God nu het *al* bewerkt naar de raad van *Zijn* besluit, kan er dan echte vrije wil zijn in het heelal? Kunnen er twee Goden zijn?

"Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben"

schreef Mozes op Gods bevel.

"Voor ons"zegt Paulus is er een God, de Vader, uit Wie alles is"

Pas wanneer we volledig het belang van deze grote waarheden hebben begrepen, zullen we niet langer *Ik* zeggen of *Ik en God* maar heel eenvoudig en majestueus: "God".

Zijn Godheid zal dan volledig erkent en bevestigd zijn.

Deel 4: God de Heerlijkheid Geven

In onze bestudering van de Schriften komen we regelmatig uitdrukkingen tegen als "God de eer geven" of "God zij de glorie".

Petrus gebruikt in één van zijn brieven de uitdrukking

"opdat in alles God verheerlijkt worde"

(1Pet.4:11;NBG)

en Paulus legt er bij zijn lezers in Korinthe de nadruk op:

"doet het alles ter ere Gods"

(1Kor. 10:31)

Laten we samen eens kijken naar een paar manieren waarop mensen, ondanks hun vleselijke zwakte en zondige neigingen, proberen God de heerlijkheid en eer te geven, en in het bijzonder hoe wij als gelovigen dat zouden moeten doen, speciaal gezien in het licht van onze erkenning van Zijn Godheid.

Een methode is door God alles was rechtmatig het Zijne is toe te schrijven en Hem te danken voor alle dingen die wij van Hem mogen ontvangen. Hier is in voorgaande studies al de nadruk gelegd en is heel belangrijk. Het is wat de Schepper van Zijn schepping eist.

Vandaag de dag zijn we aan alle kanten omgeven door onverschilligheid tot God. We leven in wat uiteindelijk een heidense wereld is. Paulus' beschuldiging van de mensheid als geheel (in Romeinen 1) is neergelegd in de uitdrukking dat

"hoewel zij God kenden, hebben zij Hem niet *als God* verheerlijkt of gedankt"

(Rom 1:21;NBG)

Het is niet dat ze Hem niet kennen. Ze kunnen zich niet beroepen op onwetendheid over Zijn bestaan. Het bewijs van het bestaan van God is overal aanwezig, in de dingen die groeien en de dingen die bewegen; het excuseert ze niet. Hierdoor, en doordat ze weigeren God te verheerlijken en Hem te danken, worden ze voorwerp van Zijn verontwaardiging.

Overvloedige Dankzegging GOD DANKZEGGEN

De verheerlijking van God zit hem in de waardering van het schepsel van Hem als bron vanuit Wie alle zegeningen komen, als ook de Kracht waardoor alles in stand wordt gehouden; de uitdrukkingen van dankzegging zijn het bewijs dat zulk een waardering er is en dat ze echt is. Daarom legt Paulus zo de nadruk op ons dankbaar zijn.

"dankt onder alles" zo zegt hij tegen de Thessalonicenzen

"want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u"

(1Thess. 5:18;NBG)

"En al wat gij doet met woord of werk" zo schrijft hij aan de Kolossenzen

De Godheid van God

"doet het alles in de naam des Heren Jezus, God, de Vader, dankende door Hem!

(Kol. 3:17;NBG)

In de brief aan de Efeziërs schrijft Paulus

"18b wordt vervuld met de Geest,

.....

20 dankt te allen tijde in de naam van onze Here Jezus Christus God, de Vader, voor alles,"

(Ef. 5:18b, 20;NBG)

Overvloedigheid in dankzegging is het permanente verzoek van de apostel.

"maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God."

(Fil. 4:6;NBG)

Let er op dat onze dankzeggingen vooraf gaan, of tenminste gelijktijdig zijn, aan onze verzoeken aan God. We kunnen Hem altijd weer danken wanneer onze verzoeken zijn ingewilligd.

Dankzeggingen zijn niet nodig voor God, maar ze bevredigen Zijn hart. Voor ons zijn ze noodzakelijk en wel voor verscheidene redenen. Ze herinneren ons voortdurend aan Zijn goedheid. Ze bevestigen Hem als de Gever. Ze helpen ons om ons te overtuigen van onze diepe afhankelijkheid van Hem. Ze wekken bij ons de ware geest op van onderwerping en in dit alles verheerlijken we Hem.

Kennis, Erkenning, Realisatie

Wij verheerlijken Hem omdat we Hem erkennen als de Godheid. We kennen Hem en voegen daar kennis aan toe door onze erkenning van Hem *als God*. Dit is de betekenis van het Griekse woord *epignosis*(BOVEN-KENNIS). In Romeinen 1:28 wordt het vertaald met "erkennen". In Kolossenzen 1:9,10 wordt het vertaald met "rechte kennis"(NBG). Dit is een hoger niveau van "kennis". De mensheid als zodanig heeft geen enkele erkenning van God als de Godheid; wij zijn inderdaad gezegend als we mogen groeien in die *boven-kennis* van hem. En hoe groter die *boven-kennis* wordt, des te dieper onze dank aan Hem Die het in onze harten schept.

Er zijn meerdere gevallen in de Schrift waar mensen zijn weergegeven als God verheerlijkend door dankzegging te geven voor ontvangen gunsten en zegeningen. Er is bijvoorbeeld het geval van de Samaritaanse leprolijder, beschreven in Lucas 17. Hij was een van groepje van tien die door Jezus genezen zijn, maar hij was de enige die, toen hij eenmaal in de gaten had dat hij genezen was, terugkeerde "met luider stem God verheerlijkende"

Hij viel op zijn aangezicht voor de voeten van Jezus om Hem te danken. Hoe typerend is dit voor vandaag de dag! Voor iedere mens die God erkent en Hem dankt, zijn er negen (of misschien wel 99) die de gaven uit Zijn hand ontvangen en dat voor kennisgeving aannemen.

Een ander voorval, genoemd in Lucas 18, beschrijft een blinde bedelaar buiten Jericho, die zijn gezichtsvermogen weer had teruggekregen door Jezus. In vers 43 lezen we dat hij Jezus volgde, God verheerlijkend en dat alle mensen die het zagen God prezen. Onze handelingen met het verheerlijken van God, door Hem dankbaar als Voorziener van al onze zegeningen te erkennen, zal misschien anderen hun verplichtingen aan Hem doen zien.

De Zoon van God met Macht over de Dood en het Graf DE OPWEKKING VAN LAZARUS

De twee hierboven aangehaalde voorvallen waren het resultaat van wonderen die Jezus deed toen Hij op aarde was, maar er was nog een wonder van Hem waardoor God wel bijzonder verheerlijkt werd. De beschrijving hiervan bevat zoveel mooie en informatieve punten dat het heel waardevol is om dit vaak te onderzoeken. We wijzen hier op de opwekking van Lazarus in Johannes 11.

" 1 Er was iemand ziek, Lazarus van Betanie, het dorp van Maria en haar zuster Marta.

2 Maria was het, die de Here gezalfd had met mirre en zijn voeten met haar haren had afgedroogd. En haar broeder Lazarus was ziek.

3 De zusters dan zonden Hem bericht: Here, zie, die Gij liefhebt, is ziek.

4 Toen Jezus het hoorde, zeide Hij: Deze ziekte is niet ten dode, maar ter ere Gods,"

(Joh. 11:1-4;NBG)

Wat? Kan God worden verheerlijkt in ziekte? Zijn *onze* ziekten en zwakheden ook ter ere van God? Laten we verder lezen en zien wat er in het geval van Lazarus gebeurt:

"Deze ziekte is niet ten dode, maar ter ere Gods, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt worde."

Hier wordt een nieuwe factor in beeld gebracht. Het is niet ziekte, omwille van de ziekte, die God verheerlijkt, maar opdat een bepaald facet van het Goddelijk karakter of doelstelling erdoor zou worden getoond. In dit geval is het de kracht van Gods handelen in Christus; in een later voorval zou het de kracht zijn van Gods handelen in Paulus (2Kor. 12:9). Hier werd Jezus de gelegenheid gegeven om, boven alle twijfel verheven, aan te tonen dat Hij inderdaad de Zoon van God was, met de macht over de dood en het graf. Als we verder lezen vinden we dat Jezus, nadat Hij het nieuws had ontvangen, bleef op de plaats waar Hij was; ook al wordt er speciaal de nadruk opgelegd dat Hij Martha en haar zuster en Lazarus liefhad.

In de tussentijd leren we uit vers 19 dat Martha en Maria geen gebrek aan bezoek hadden. Veel Joden kwamen langs om hen te troosten met het verlies van hun broer, maar Degene die zij het liefst wilden zien en Die hen het meest kon helpen, bleef weg, schijnbaar ongeïnteresseerd. Als Jezus dan eindelijk verschijnt, te laat naar hun indruk, berispen beide zusters Hem met gelijke woorden:

De Godheid van God

"Here, indien gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn."

Hetzelfde thema wordt door een paar mensen in de wachtende menigte naar voren gebracht:

"Had Hij, die de ogen van de blinde heeft geopend, niet kunnen maken, dat ook deze niet stierf?"

Hoe vaak denken ook wij niet zo? Wij leven in de dagen dat we Zijn wederkomst verwachten en rondom ons heen vallen onze vrienden in slaap.

"Als de Heer nu maar kwam en ons tot Hem nam, dan zouden we geen last meer hebben van onze ziekten! Als de Heer sneller zou zijn gekomen, dan zou deze broeder of die zuster niet hebben moeten sterven."

Of ook

"Is het nou nodig dat er zoveel ellende in de wereld is? Als God nou Zijn doelstelling maar wat versnelde en deze kwade dag inkortte!

Zo zijn vaak de uitlatingen over onze klachten. Maar Gods doelstelling laat zich niet haasten. Onze ziekten zijn voor Zijn heerlijkheid en het lijden van de schepping is ook tot Zijn glorie!

Wat geeft nou grotere heerlijkheid aan God, het helen van de zieke of het doen opstaan uit de dood? Welke van de twee is de grootste uiting van Zijn macht? Als Jezus niet had getreuzeld, dan was Martha en Maria zeker twee dagen van verdriet bespaard gebleven, maar zij, nog wij die twee duizend jaar later leven, hadden nooit die demonstratie van opwekkingskracht van God kunnen krijgen die nu werd aangetoond door het wegroepen uit de dode Lazarus uit zijn graftombe. Ook hadden we dan niet geweten dat Jezus ook huilen kon!

"Jezus weende" is een van de kortste, zo niet de kortste, verklaring in de Schrift, maar wel een die veel onthult! Het hart van de Zoon van God was geraakt. Hoewel Jezus wist dat Hij was gekomen om de dood te overwinnen, verwekte de directe toestand van de mensheid in Hem een grote band van medeleven. We mogen niet veronderstellen dat Hij echt onverschillig was gedurende die twee dagen dat Hij zijn komst uitstelde. Zijn hart verlangde er zonder enige twijfel aan bij de treurende zusters te zijn in hun ellende, maar Hij hield afstand in verband met het grotere doel: de demonstratie van Gods heerlijkheid.

Jezus weerspiegelt Zijn Vader

In al deze zaken weerspiegelt Jezus Zijn Vader. God staat niet onverschillig tegenover al het lijden van de mensheid, noch tegenover de aanvechtingen van Zijn gekozenen. Hij verheugt Zich met ons in onze vreugden en leeft met ons mee in onze zorgen. Broeder A.E.Knoch heeft een mooi commentaar op dit onderwerp:

"Waarom staat God het kwaad toe? Waarom maakt Hij geen haast met het weg te doen? Alles wat er voor nodig is, is Zijn aanwezigheid.

Zijn uitstel bevestigt de grote waarheid dat het kwade, net zoals het goede, uit Hem is. Het is het noodzakelijke middel om Zijn heerlijkheid ten toon te stellen"

Als we de tekst zorgvuldig lezen lijkt het toch dat, hoewel Jezus inderdaad

De Godheid van God

treuzelde, de zusters van Lazarus niet zonder troost bleven. Als Jezus eenmaal is aangekomen, geeft Martha een opmerkelijke verklaring van haar geloof af.

"Ja, Here," zei ze " ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.

Toen Petrus tijdens een andere gelegenheid een soortgelijke opmerking maakte, reageerde Jezus door te zeggen

"Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is."

(Matt. 16:17; NBG)

Kwam Martha's overtuiging van een andere, lagere bron dan die van Petrus? Voor haar was het toch zeker ook een Goddelijke openbaring! En met haar verzekering kwam ook een verwachting en door daar aan vast te houden, ook in haar aanvechting en nood, verheerlijkte zij God. Ook wij, hoewel omringd door een wereld van lijden en ook door ons eigen lijden, hebben een nog mooiere verwachting dan Martha had, en dat stelt ons in staat boven onze omgeving uit te stijgen en God te verheerlijken, door verder te kijken dan de huidige ervaringen. Mocht ze het slecht weten, de hele schepping, kreunend en steunend tot op heden, onderworpen aan ijdelheid, niet vrijwillig maar vanwege Hem die haar onderwerpt, heeft ook zo'n verwachting - een verwachting van

"de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods."

(Rom. 8:21; NBG)

Was de schepping zich maar bewust van haar schitterende toekomst!

De Blijde Familie uit Bethanië

Er is ons maar heel weinig verteld over die blijde familie uit Bethanië. En toch is alles wat er over wordt gezegd interessant en van belang. Martha, ondanks haar terechtwijzing van de Heer over haar overbezorgdheid met betrekking tot tijdelijke dingen (een terechtwijzing trouwens die velen van ons net zo op zichzelf van toepassing kunnen verklaren!), was een liefelijk mens met een buitengewoon sterk geloof. We hebben gezien dat beide zusters identieke woorden gebruikten om Jezus te verwijten dat Hij zo laat kwam om hen te helpen. Maar daar waar Maria tevreden was met te zeggen

"Here, indien Gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn."

(Joh. 11:32b; NBG)

breidde Martha dit uit door te zeggen

"Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij van God begeert"

Na deze verklaring door Martha kwam dat intieme gesprek tussen haar en de Heer dat werd besloten toen de Heer vroeg

"Gelooft gij dat?"

en Martha's antwoord

"Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou."

Werkelijk, Martha verheerlijkte God door dit te geloven. Eén van de manieren waarop ook wij God werkelijk kunnen verheerlijken is door ook te geloven.

Ons vertrouwen stellen in God GELOOF IN DE GODHEID VAN GOD

Geloof God. Geloof Hem in tijden van zegen. Geloof Hem in tijden van tegenslag. Geloof Hem en vertrouwd Hem.

Door ons vertrouwen in God te stellen, bevestigen wij Zijn Godheid. Wij erkennen Hem als de Almachtige, Die het al doet werken naar het raadsbesluit van Zijn wil en Die alles laat samenwerken ten goede van hen die Hem liefhebben.

We bevestigen Zijn recht om leed over ons te brengen en om ons kracht te geven en moed om daar boven uit te rijzen als ze niet aan de kant kunnen worden gezet. Geen daarvan wordt toegestaan om ons te scheiden van Zijn liefde in Christus Jezus, onze Heer. Want in Hem zijn wij meer dan overwinnaars door Hem die ons liefheeft.

In de Hebreeuwse geschriften is Job een naam die er bovenuit stijgt als voorbeeld van uithoudingsvermogen in lijden. Het is opmerkelijk dat de uitdrukking "de Ene Die volstaat" (de Almachtige), voor het eerst gebruikt in verband met Abram in Genesis 17:1, niet minder dan 31 maal voorkomt in het boek Job, bijna 2 maal zoveel als in de rest van alle boeken tezamen. Door zijn lijden groeide Job in het inzicht van de Godheid van God, zo veel zelfs dat, toen het voorbij was, hij van God kon zeggen

" Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd.
(Job 42:5;NBG)

Lijden is gunstig vanuit een opvoedkundig aspect en we mogen ons er in verblijden, inziende dat ze uithouding voortbrengen, en uithouding beproefdheid, en beproefdheid verwachting (Rom. 5:3,4). Laten we daarom er niet door treuren, maar ons verheugen (Fil. 4:4).

Onszelf reinigen van vervuiling TEMPELS VAN GOD

Toen Jezus rondwandelde met Zijn discipelen, zei Hij
"Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn."
(Joh. 15:8;NBG)

. Dat zelfde principe geldt ook voor ons. Paulus verlangde van de Korintheërs dat zij "altijd" God te verheerlijken met uw lichaam (1Kor. 6:20), alle kwade praktijken wegdoende en zich herinnerend dat hun lichamen heilige tempels waren geworden doordat heilige geest van God bij hen was komen inwonen. De belofte dat God een Vader voor hen zou zijn en dat ze zonen en dochters van Hem zouden zijn, zou voor hen een aansporing moeten zijn zich te reinigen van iedere vervuiling van vlees en geest en hun heiligheid te volmaken in de de vrede

Gods (2Cor. 6:14 - 7:1).

Maar de vervuiling van Gods tempels is niet beperkt tot voortgang van kwade praktijken van het vlees. Het wordt ook gevonden in het vasthouden aan valse vooroordelen, het koesteren van ideeën die niet worden gesteund door de Schrift, het opbouwen van theorieën en leerstellingen die God onteren. Een ieder van ons heeft de verantwoording dat hij of zij gelooft en de waarheid uitdraagt zoals die in de Schrift staat.

Het hebben van een goede ondergrond is niet altijd genoeg; zelfs daarop kunnen we bouwen met hout, gras en stro en in zulke gevallen zal het werk worden vernietigd, als door vuur. Hoe veel beter is het te bouwen met goud, zilver en kostbare stenen, opdat ons werk moge blijven bestaan gedurende de dag van oordeel.

Het is in 1 Kor. 3 dat Paul dit beoordelingsproces beschrijft. Volgend op vers 15 waar hij zegt

"maar indien iemands werk verbrandt, zal hij schade lijden, doch hij zelf zal gered worden, maar als door vuur heen.

zegt hij onmiddellijk

"Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de geest Gods in u woont?

17 Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!

18 Laat niemand zichzelf misleiden! Indien iemand onder u meent wijs te zijn in deze tijd, hij worde dwaas, om wijs te worden.

19 Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid voor God. "

Op afstand van werelds gewauwel Bekwaam voor God

Wat is het voor ons nodig door het Woord van God in zijn waarheid, zuiverheid en precisie te staan - door zo te doen, verheerlijken we Hem Die het ons gegeven heeft. Laten we ons niet in tegenstellingen begeven die niets opbrengen, waardoor zij die het lezen en horen verontrust raken, maar later we ons eerder voortdurend inspannen om ons waardig aan God voor te stellen, onbeschaamde werkers, die op juiste wijze het Woord der waarheid snijden. We zouden ver moeten staan van alle werelds gebabbel, want dat zal ons alleen maar leiden naar meer oneerbiedigheid, zeker in een tijd als de onze, waarin de mens geen gezond onderwijs toestaat, maar omdat hun gehoor verwend is, zich leraren verwerft die overeenstemmen met hun eigen verlangens en hun gehoor weg zullen leiden van de waarheid, die opzij zal worden gezet als mythe. (zie 2Tim. 2:14-16; 4:2-4).

Aan Paulus was een evangelie toevertrouwd dat was gebaseerd op het woord van het kruis. Het was Gods kracht tot redding en Paulus schaamde er zich in het geheel niet voor. Als zijn bediening haar einde nadert, geeft hij aan Timotheüs

een uitdrukkelijk bevel het te bewaren door de heilige geest die in ons woning maakt (2Tim. 1:13,14). Timotheüs, op zijn beurt, moest het overdragen aan geloofsgetrouwe mannen die bekwaam waren het ook aan anderen over te dragen. Het was een evangelie waarin werken van het vlees in het geheel niet voorkomen, maar waarin, in tegendeel "alles is uit God". Laten we het Woord van God niet vervalsen, maar, door het uitdragen van de waarheid van dit evangelie, onszelf aan het geweten van ieder mens in Gods aangezicht voorstellen (2Kor. 4:2).

In genade omgaan met anderen

DE BAND VAN VOLWASSENHEID

Tot slot: een andere manier waarop we God heerlijkheid kunnen geven is hoe we elkaar behandelen. Een snel woord van kritiek, een onvriendelijk woord, een gedachtenloze handeling kunnen pijn doen bij degenen met wie we omgaan. In zijn brief aan de Kolossenzen zegt Paulus ons

"12 Doet dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld.

13 Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een grief heeft;"

Het voorbeeld van dit genadevolle handelen vinden we bij de Heer zelf.

" gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo.

14 En doet bij dit alles de liefde aan, als de band der volmaaktheid. (Kol. 3:12-14;NBG)

Kortom, we moeten eensgezind zijn. Paulus gebruikt deze uitdrukking meerdere malen. In 2 Korinthe 13:11 zegt hij

"Overigens, broeders, weest blijde, laat u terecht brengen, laat u vermanen, weest eensgezind, houdt vrede, en de God der liefde en des vredes zal met u zijn.

12 Groet elkander met de heilige kus. "

Een heilige kus is niet alleen je lippen tegen de ander aandrukken. Dat is een gewone zaak in de wereld. Een *heilige* kus is wanneer je de ander groet, wetend dat wat er uit je mond komt waarheid is, altijd in liefde en belangstelling voor de ander die je groet. Een mond die nooit kwaad zal spreken van een broeder kan zo'n heilige kus geven.

Gezamenlijk geplaatst in alles overstijgende liefde

In Filippenzen 2 zegt Paulus

" Indien er dan enig beroep op u gedaan mag worden in Christus, indien er enige bemoediging is der liefde, indien er enige gemeenschap is des geestes, indien er enige ontferming en barmhartigheid is,

2 maakt dan mijn blijdschap volkomen door eensgezind te zijn, een in liefdebetoon, een van ziel, een in streven,

3 zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn

De Godheid van God

eigen belang,

4 maar ieder lette ook op dat van anderen."

Ook hier is onze Heer weer het grote voorbeeld, want, zo gaat Paulus verder

"Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was,

6 die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht,

7 maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.

(Fil. 2:5-7;NBG)

Christus deed het niet voor Zichzelf, zei Paulus tegen de Romeinen, en ging verder met

"want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar, gelijk geschreven staat: De smaadwoorden van hen, die U smaden, kwamen op Mij neder.

5 De God nu der volharding en der vertroosting geve u eensgezind van hetzelfde gevoelen te zijn naar het voorbeeld van Christus Jezus,

6 opdat gij eendrachtig uit een mond de God en Vader van onze Here Jezus Christus moogt verheerlijken.

7 Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods."

(Rom 15:3, 5-7;NBG)

Om samen te vatten: we hebben gepoogd verschillende wegen te laten zien waarmee we ons voorrecht van het verheerlijken van God kunnen uitoefenen. Dit kan worden gedaan door onszelf aan Hem te onderwerpen, door Hem in alle dingen te erkennen en Hem te danken, door kwaad te aanvaarden (wanneer het komt) als een noodzakelijk instrument voor het uitwerken van Zijn plannen, door Hem te geloven en Hem in alle omstandigheden te vertrouwen, door ziekten en aanvechtingen te aanvaarden en daarbovenuit te leven door vast te houden aan onze heerlijke verwachting, door vruchten van de geest te ontwikkelen binnen onszelf, door te staan in het onvervalste Woord van God en door in liefde met elkaar te wandelen, ten allen tijde genadevol met elkaar om te gaan.

En we bidden dit:

"En dit bid ik, dat uw liefde nog steeds meer overvloedig moge zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid,

10 om te onderscheiden, waarop het aankomt. Dan zult gij rein en onberispelijk zijn tegen de dag van Christus,

11 vervuld van de vrucht van gerechtigheid, welke door Jezus Christus is, tot eer en prijs van God."

(Fil.1:9-11;NBG)

"Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen." (Efe.3:21).

Deel 5: Het Relatieve en het Absolute.

Een van onze grote problemen bij het verstaan van de Schrift komt voort uit onze onwil of onkunde onderscheidt te maken tussen het relatieve en het absolute. Hierdoor stuiten we op schijnbare tegenstellingen en de algemene tendens is dan het relatieve eerder te aanvaarden dan het absolute. Beiden zijn waar, maar onder verschillende omstandigheden en het is nodig dat we rekening houden met deze verschillende omstandigheden.

Bijvoorbeeld: let er eens op dat de Schrift van Abel, Lot, Zacharia, Jozef (de man van Maria) en Jozef van Arimathea (en ook anderen) spreekt als *rechtvaardig* of *gerechtvaardigd*, terwijl Paulus zeer nadrukkelijk verklaart

"Niemand is rechtvaardig, ook niet één",

want

"Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods"
(Rom. 3:10,23).

Hoe kunnen nu beide uitspraken waar zijn? Het antwoord is dat de eerste relatief is en de tweede absoluut.

Paulus Verkondigt een Evangelie dat Gods Rechtvaardigheid onthult

De rechtvaardigheid van elk van bovengenoemde mannen wordt beoordeeld tegen de achtergrond van de speciale omstandigheden die van toepassing waren in de tijd dat zij leefden. De rechtvaardigheid van Abel bijvoorbeeld, staat in verband met de offerande die hij aan God bracht en staat in contrast met de onrechtvaardigheid van Kaïn in verband met diens offerande. Lot was rechtvaardig door zijn getuigenis tot God in Sodom en zijn afzijdigheid van de algemene kwaadaardigheid die in de stad heerste. Zacharia was smetteloos in de manier waarop hij zijn priesterdienst vervulde, in tegenstelling tot de over het algemeen corrupte priesterklasse in zijn dagen (Ananias en Kajafas waren daar later goede voorbeelden van). Maar geen van deze rechtvaardige mannen was geheel zonder zonde in hun leven, want wanneer Paulus de gehele mensheid stelt tegen de achtergrond van de absolute rechtvaardigheid van God, dan maakt hij geen uitzondering, maar stelt dat ze allemaal schuldig zijn.

"Niemand is rechtvaardig, ook niet één. Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods."

HET WOORD VAN HET KRUIS

Het is de apostel Paulus die vasthoudend het absolute proclameert; de andere

schrijvers van de Schrift beperken zich in het algemeen tot het relatieve. Dit komt omdat het alleen Paulus is die spreekt over het *Woord van het Kruis* (1Kol. 1:18) en totdat deze waarheid werd geproclameerd kon het absolute niet worden onthuld, laat staan begrepen. Inderdaad, het is pas na zijn prediking van het Woord van het Kruis dat Paulus pas het doel van God kan noemen, dat een eindbestemming heeft dat glorieus absoluut is. Want het einddoel van Gods doelstelling is dat Hij zal zijn "Alles in allen"

Het wordt algemeen aanvaard dat de brieven aan de Korinthiërs en ook aan de Galaten, werden geschreven vóór die aan de Romeinen. In Korinthiërs wordt het Woord van het Kruis, aan ons die zijn gered, aangeduid als de kracht van God en dit komt overeen met Romeinen 1:16, waar Paulus een evangelie voorstelt dat "kracht Gods tot behoud" is. In dit evangelie wordt

"gerechtigheid Gods geopenbaard"

en deze gerechtigheid is zo absoluut dat het de gehele mensheid onrechtvaardig maakt.

"Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods"

Hieruit volgt onmiddellijk dat niemand zichzelf kan rechtvaardigen of redden. In het evangelie van Paulus wordt de rechtvaardigheid die alle gelovigen verkrijgen niet verworven door werken, maar door geloof alleen. Het is

"gerechtigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, voor allen, en op allen die geloven" (Rom.3:22; Conc. Vert),

en op hen geschonken "om niet" (dat wil zeggen, zonder enige reden en grond vanuit henzelf die ze zouden kunnen gebruiken om dit te claimen). Werken worden geheel buiten gesloten, want Paulus zegt dat dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet. Hij verklaart

"dat uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden, want wet doet zonde kennen." (Rom. 3:20;NBG)

In de geschriften van Jacobus daarentegen, komt rechtvaardiging door werken! In de relatieve kontekst van het koninkrijksevangelie is dit perfecte waarheid.

Jacobus schrijft aan hen die nog steeds onder de wet zijn (en zijn daarom nog niet tot het kruis van Christus gekomen), want hij zegt

" Want wie de gehele wet houdt, maar op een punt struikelt, is schuldig geworden aan alle geboden." (Jac. 2:10).

Maar Paulus schrijft aan hen die "niet meer onder de tuchtmeester" zijn (Gal 3:21-25). Het is de handicap van de mensheid om te vallen die het onmogelijk maakt een wet te geven die levend kan maken en die deze absolute rechtvaardigheid kan voortbrengen die God bevredigt. Het probleem zit hem niet in de wet, want

"Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed." (Rom 7:12;NBG)

maar in de onmogelijkheid van de mens om ze te houden. Maar God is in staat om, *buiten de wet om*, gerechtigheid te tonen uit Hemzelf door het geloof van Jezus Christus en dit vrijelijk te delen op hen die geloven.

De wet kan alleen een relatieve rechtvaardigheid voortbrengen, want niemand kan de wet tot in het uiterste volbrengen. Zij die proberen dit te doen kunnen als

"rechtvaardige" worden omschreven, in tegenstelling tot hun medeburgers die dit niet proberen. Ze kunnen zelfs als "onberispelijk" worden omschreven, zoals Paulus zichzelf omschreef in Filippenzen 3:6, maar elders omschrijft hij zichzelf als een

"godslasteraar en een vervolger en een geweldenaar" en "eerste onder de zondaren"
(1Tim. 1:13-15)

De rechtvaardigheid die in de wet is, is eigenlijk een van de dingen waar hij vanaf ziet vanwege Christus. Dit is het onderscheid tussen het relatieve en het absolute.

We mogen hier misschien verwijzen naar de zonnevlekken. In werkelijkheid zijn het massale heldere vlammen, maar tegen de achtergrond van de absolute schittering van de zon zelf, lijken ze donkere vlekken op het oppervlak van de zon - vandaar de naam. En zo is het ook wanneer de rechtvaardigheid van God wordt onthuld, zoals in het evangelie van God. Veel wat tevoren rechtvaardig scheen, verschiet van kleur wanneer het wordt getoond tegen de heerlijkheid van Gods eigen rechtvaardigheid.

Het Raadsbesluit van Zijn wil is Absoluut Vastgesteld DE WIL EN DE DOELSTELLING VAN GOD

In de brieven van Paulus wordt het absolute voortdurend uitgeroepen, want daarin maken we kennis met een God Die werkt

"krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil"(Ef. 1:11)

Kan er ook maar *iets* meer absoluut zijn dan dit? Hoewel, in andere delen van de Schrift mag het schijnen dat de mens een vrije keus heeft. Jozua bijvoorbeeld, heeft gezegd:

"kiest dan heden, wie gij dienen zult: ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!"
(Jozua 24:15;NBG)

In dit schriftgedeelte wordt het heel duidelijk gemaakt dat iedere keus die de mens schijnt te hebben, dienstbaar is aan de absolute wil van God. En het is in deze kontekst dat God kan spreken van een "doelstelling der aionen" - d.w.z. een doelstelling die het geheel der aionen omvat- want zo'n doelstelling moet, om effectief te zijn, de absolute wil van God vooronderstellen. Niets wordt ooit toegestaan Hem dwars te liggen, nog niet voor een ogenblik. Dit maakt Gods doelstelling op zich al absoluut en daarom kan Paulus er aan refereren als "het doel der aionen", "Het doel van de Ene Die alles uitwerkt in overeenstemming met het raadsbesluit van Zijn wil" Laten we kort nog even kijken hoe Paulus het absolute stelt. In het geval van de redding bijvoorbeeld, daar waar de leer in andere delen van de Schrift is

"maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden".
(Matt 10:22)

is bij Paulus te vinden

"die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkentenis der waarheid komen".

en "omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die de Heiland is van alle mensen." (1Tim 2:4 en 4:10)

Jacobus maakt werken tot een voorwerp van redding (Jac. 2:14-26), maar Paulus spreekt van redding uitsluitend "in genade" en dat niet uit onszelf

"niet uit werken, opdat niemand roeme"
(Ef. 2:9;NBG)

In het evangelie van Paulus brengen wij niets tot onze verlossing mee, maar ontdekken we dat we geheel en al Gods prestatie zijn (Ef. 2:8-10).

In andere zaken is Paulus net zo nadrukkelijk. Als we een absolute uitdrukking van onderwerping willen zien, dan kunnen we die vinden in 1Kor. 15:20-28, waar Paulus ver gaat om aan te geven dat, uiteindelijk, alleen God Zelf uitgesloten mag worden van hen die onderworpen zijn aan Zijn Zoon. Dit sluit uiteraard ook de Tegenstander in, die in andere delen van de Schrift een zekere mate van controle en invloed heeft gekregen. Het gaat ook verre het gebied ten boven dat in Genesis 1:28-31 en Psalm 8:4-8 is gegeven. Zelfs waar dit in Hebreeën 2:5-8 nog is uitgebreid, zien we nog niet allen aan Hem onderworpen.

Allen zullen worden Levend gemaakt in het patroon van de Eersteling

Opnieuw, als we een absolute uitdrukking van Levendmaking wensen, vinden we die in 1Kor. 15:22.

"Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden"

In andere delen van de Schrift is levendmaking relatief.

"Want gelijk de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven, wie Hij wil"
(Joh. 15:22)

In Openbaring 20:6 zijn het slechts diegenen die deel hebben aan de eerste opstanding en wiens namen staan geschreven in het Boek des Levens, waarover de tweede dood geen zeggenschap heeft.

DE GODHEID EN "ALLEN".

De tendens, eerder genoemd, om het relatieve sneller te aanvaarden dan het absolute, heeft vaak als resultaat dat we falen het absolute de volle waarde te geven wanneer we er mee in contact komen. Nergens werd dit vaker aangetoond dan in de tekst die we zojuist lazen (1Kor. 15:22). De woorden uit de Schrift zijn in de geest van vele oprechte gelovigen verdraaid zodat ze lezen

"Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook *allen in Christus* levend gemaakt worden".

De Godheid van God

Dit zou de levendmaking beperken tot de gelovigen van vandaag. Maar nee, het "allen" in de tweede helft van de vergelijking is net zo veelomvattend als het "allen" in de eerste helft. In Adam sterven ALLEN; in Christus zullen ALLEN levend worden gemaakt. Als dit niet de ware betekenis is, dan is het offer van Christus, gedeeltelijk, vergeefs!

Anderen, die wel het allesomvattende van het woord "allen" aanvaarden, hebben de ware betekenis van het woord "levendmaken" ter discussie gesteld. Ze hebben er "opwekken uit de doden" van gemaakt, met de mogelijkheid van opnieuw sterven, net zoals Lazarus was opgewekt. Maar de kontekst van de hele passage vanaf vers 20 tot 28, die begint met het opwekken van Christus uit de doden en eindigt met God zijnde Alles in allen, met inbegrip van het uiteindelijk vernietigen van de dood zelf, staat zulk een beperking van de betekenis van "levendmaking" niet toe. De basis van de vergelijking is Christus' eigen opstanding uit de doden. Wij weten dat Hij niet meer sterft, daarom ook niet zij die in Hem worden levend gemaakt.

Een soortgelijke terughoudendheid om het absolute de volle erkenning te geven wordt gezien in de gebruikelijke interpretatie van 1Timotheus 2:4

"die wil, dat *alle* mensen behouden worden."

In de gedachten van velen wordt de overheersende wil van God teruggebracht tot een wens of verlangen, ten dele afhankelijk van de wil van de mens. De gedachte gaat dan zo

"Die wel wil dat alle mensen behouden zouden worden, als ze Hem dat maar zouden toestaan."

Hoe ver van de waarheid is dit van de waarheid van de Schrift en hoe afleidend van het begrip van de Godheid van God, van Wie Paulus verklaart dat Hij

"een Heiland is van alle mensen, in het bijzonder van hen die geloven."
(1Tim 4:10;Conc.vert.)

Velen maken Hem de Heiland van *alleen* hen die geloven.

Mensen die op deze manier denken, zullen ook, uit pure noodzaak, een beperking zetten op de absolute uitdrukking van verzoening zoals die wordt gevonden in Kolossenzen 1:20, waar geen enkel schepsel in het gehele universum wordt uitgesloten. God maakt vrede met allen, zowel die in de hemelen als op de aarde, door het bloed van het kruis van Christus.

Alles is uit God

In het de gehele passage van Kolossenzen 1, de verzen 15 t/m 20, staat het vol met absolute uitdrukkingen, zowel op het gebied van de schepping, als op het gebied van de verzoening. Let maar eens op hoe vaak het woord *alle* voorkomt en hoe, in drie uiteenzettingen, er de nadruk op wordt gelegd dat niets mag worden uitgesloten. In onze aanhaling uit de Schrift hebben we het woord "alle" in hoofdletters gezet, om het beter naar voren te brengen, en de drie uiteenzettingen schuin gedrukt.

"15 Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping,

16 want in Hem zijn ALLE dingen geschapen, *die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten*; ALLE dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen;

17 en Hij is voor ALLES en ALLE dingen hebben hun bestaan in Hem;

"18 en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden, zodat Hij onder ALLES de eerste geworden is.

19 *Want het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken,*

20 en door Hem, vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, ALLE dingen weder met Zich te verzoenen, door Hem, hetzij wat op de aarde, hetzij wat in de hemelen is. "

Een parallel Schriftdeel, maar met een belangrijk verschil, is Romeinen 11:36

"Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn ALLE dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen. "

Het belangrijke verschil tussen deze passage en die uit Kolossenzen zit in de frase "uit Hem". De Schrift uit de Romeinen refereert aan God zelf, die uit Kolossenzen refereert aan de Zoon Zijner liefde. Alles is uit God en door Hem en tot Hem; alles is door Christus en voor Hem. Zodanig is de eenheid tussen God en Zijn Zoon dat het "door" en het "voor" kan worden toegewezen aan beide. Maar in de kern van de zaak kan het "uit" alleen slaan op de Vader.

In deze passage uit Romeinen, wordt het woord "alle" slechts éénmaal gebruikt, maar het is een absolute uitdrukking. Wat er ook uit God is, is "tot Hem" in de voleinding en is "door Hem" in de tussenliggende periode. Niets gaat onderweg verloren, maar wordt veilig door de storende factoren van de aionen heen geloodst, totdat het zijn plaats mag vinden in de meest absolute van alle Schriftuurlijke uitdrukkingen

"opdat God zij Alles in allen."
(1Kor. 15:28)

Mogen we hier de compleetheid van het eerste ALLE beperken? Kunnen we de allesinbegrepenheid van het tweede ALLE beperken? Als we er één willen beperken, werpen we een schaduw over de andere.

Alles is door Christus HET WOORD VAN GOD GECOMPLETEERD

Waar we ook kijken in de brieven van Paulus, overal staat het vol van de absolute uitspraken. Dat komt omdat hij was aangewezen het Woord van God compleet te maken (Kol 1:25). Hier zijn er nog wat:

"Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn."
(Rom.8:1).

"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus." (Efe.1:3).

"... En Hij heeft ALLES onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente,
23 die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die ALLES in ALLEN volmaakt."
(Efe.1:22,23).

"Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven ALLE naam geschonken,
10 opdat in de naam van Jezus zich ALLE knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn,
11 en ALLE tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!"

(Fil.2:9-11).

Laten we dit speciale artikel besluiten met nogmaals te kijken naar Romeinen 8, vanaf vers 28,

"Wij weten nu, dat God ALLE dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben"

"Die God liefhebben" worden gedefinieerd als zij die zijn geroepen naar Zijn doelstelling. Eigenlijk is hun roeping het middelste deel van hun geestelijke ervaring, zoals aangegeven in deze verzen. Voor ze werden geroepen, waren ze al gekend en voorbestemd en na hun roeping zijn zij gerechtvaardigd en verheerlijkt. Waar, in ieder van deze delen, valt er één weg? Waar is er enige ruimte voor falen als God ALLES doet meewerken tot hun voordeel? Iedere suggestie van dit soort werpt onmiddellijk een schaduw van twijfel over de voorkennis van God en op Zijn kunde om dat door te zetten wat Hij van te voren bestemd had, in overeenstemming met Zijn doelstelling.

"Hoe zal Hij,....., ons met Hem ook niet ALLE dingen schenken?"
(Rom.8:32)

"Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten,
39 noch hoogte noch diepte, *noch enig ander schepsel* ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here. "
(Rom.8:38,39).

Absoluut niets kan ons scheiden van de liefde van God in Christus.

Wat is dit een heerlijke absolute uitspraak!! Als hij de vraag stelt in vers 35

"Wat zal ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus?"

geeft Paulus een lijst met 7 dingen die op zich al drukkend zijn, maar ze zijn het gemeenschappelijk lotdeel van velen in de mensheid. Hij maakt er snel korte metten mee als hij zegt

"Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad."

Ze zijn het resultaat van 's mensen eigen onmenselijkheid tot de medemens en we hebben de kracht gekregen om met deze om te gaan door ons geloof in God, Die ons zo vele voorbeelden van Zijn liefde voor ons geeft.

De Godheid van God

Maar dan geeft Paulus een lijst van een serie van negen andere dingen die buiten de controle van de mensheid liggen, en, in geval dat er ergens in het wijde universum nog iets is overgeslagen, voegt hij een tiende toe:

"noch enig ander schepsel,"

en geeft ons de verzekering dat geen van deze, noch allen tezamen,
"ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus,
onze Here."

Paulus kan dit slechts zeggen omdat de de kracht van de Godheid absoluut is en omdat God altijd trouw aan Zichzelf is. Laat onze waardering en bewondering van de Godheid deze verzekering in onze harten versterken.

Deel 6: God en Satan.

IN deze serie studies over de Godheid van God, hebben we gepoogd aan te tonen dat we een God hebben die altijd Almachtig is; nog voor geen moment geeft Hij de heerlijkheid van Zijn Almacht over aan een ander. Onze God is een God Die alles uitvoert naar het raadsbesluit van Zijn eigen wil, in statige en onfeilbare stappen doorgaand naar voleinding van een doelstelling die in de diepten van Zijn hart en geest zijn ontstaan al voor de aionen begonnen.

GOD KAN MACHT OVERDRAGEN, MAAR NOOIT ZIJN ALMACHT

In de loop van de uitwerking van deze doelstelling, heeft God op bepaalde tijden aan sommigen toegestaan een bepaalde hoeveelheid gezag en controle over anderen uit te oefenen, maar nooit tot waar ze, zelfs niet in het geringste, Zijn Almacht zouden ondermijnen.

Dit wordt met kracht aangetoond in Zijn handelen met Satan. In het boek Job trekt God hele duidelijke lijnen van demarcatie waarover de Tegenstander niet heen mag gaan. In Job 1:12 wordt Satan toegestaan alles wat Job had te raken, behalve de man zelf; later, in 1:26, werd het hem toegestaan ook Job zelf te raken, maar niet om zijn leven te nemen. Het feit dat God zulke grenzen kon instellen waarover Zijn belangrijkste tegenstander niet mocht treden, zijn een klare demonstratie van de Godheid van God.

De Schriften onthullen God

Dit is precies de bedoeling van het boek Job. Het is de oudste les in de wereld. Het gaat niet in de eerste plaats over Job, of over zijn vrienden, zelfs niet over Satan, **maar over God**. God onthult Zichzelf hier in dit boek als De Almachtige, aan Wie alle anderen zich moeten onderschikken, inclusief Satan. Satan is te zien is als een instrument waardoor God werkt om Job te brengen tot een besef van Hem. En laten we toegeven, als we over Job's ervaringen nadenken, dat zijn vrienden geen bevredigend antwoord konden geven op zijn problemen. Ze worden alleen ten tonele gebracht om de nadruk te leggen op het onvermogen van de menselijke wijsheid en de nietigheid van menselijke raad. Job moest slechts van God alleen leren en het resultaat van dit alles is te vinden in hoofdstuk 42, vers 5 en 6

"Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd.

6 Daarom herroep ik en doe boete in stof en as."

Het kwaad is in Gods doelstelling gebracht opdat de schepping dichter tot Hem zou worden getrokken -opdat, in plaats van Hem slechts te horen, ze Hem waarlijk zou zien voor wat Hij is - een liefhebbende Vader, Die altijd het welzijn

van Zijn schepselen dicht aan Zijn hart heeft. Maar het kwaad kan slechts zijn ingebracht als God altijd in staat is het te controleren en het te gebruiken tot Zijn eer. Het verhaal over Job toont dit precies aan.

Gods Doelstellingen zijn onveranderd

DE KRACHT VAN SATAN

Het is geruststellend te realiseren dat de Tegenstander geen onbeperkte macht heeft. Alleen God heeft dat.

Toch moeten we de macht en kracht van Satan niet onderschatten. Het is beschreven dat zelfs Michaël, toen hij strijd voerde met de Tegenstander over het lichaam van Mozes, hem niet belasterend kon oordelen, maar zei

"De Here straffe u!"(Judas 9)

Michaël was hoog geplaatst in de hiërarchie in de hemel(zie Dan. 12.1; Openb. 12:7), maar kennelijk stond de Tegenstander hoger in rang.

Het is in feite ook noodzakelijk dat de Tegenstander groter en krachtiger moet zijn dan welk ander geschapen wezen dan ook in Gods universum, met de uitzondering van de Zoon van Gods liefde. Geen minder wezen zou kunnen hopen de leiding van de Here Jezus uit te dagen, want datzelfde zou ongetwijfeld gebeuren door anderen. Geen minder wezen zou kunnen hopen de schare van boodschappers te misleiden en ze van God weg te trekken. Geen minder wezen zou de machten en autoriteiten kunnen oproepen tussen de hemelingen onder zijn onderworpenen (Efe. 6:12). Geen minder wezen zou een onophoudelijke oppositie tegen God kunnen volhouden gedurende de gehele periode die de aionen beslaan. Tegen geen minder wezen zou God ten volle Zijn absolute suprematie kunnen aantonen.

Want het is door de controle over en de onderwerping van Satan dat de Godheid van God het meest zeker is gemanifesteerd. Door de hele Schrift zien we momenten waarin de Tegenstander dichtbij schijnt te komen aan het bereiken van het doel van zijn plannen, maar hij slaagt nooit helemaal. Laten we naar een paar van deze kijken om te zien hoe, in elk geval, de omstandigheden door God overstemd worden om Zijn doelstelling te bevorderen. Maar door te zeggen dat de omstandigheden door God overstemd zijn, moeten we het duidelijk stellen dat God niet improviseert. Hij scheidt geen nieuwe zaken die aansluiten bij wat er gebeurt, want Hijzelf heeft de controle over iedere wending. Het is God Die bepaalt hoe Zijn doelstelling wordt uitgewerkt, niet de Tegenstander. God past zaken niet aan om de Tegenstander's gepruts tegen te gaan; Hij bepaald ze van tevoren.

Oppositie tegen God kan niet los staan van Zijn controle.

DE NEDERWERPING VAN DE WERELD(KOSMOS)

Een schijnbare triomf van Satan wordt gezien in de chaos en duisternis waaraan de oorspronkelijke orde van dingen werd onderworpen bij de nederwerping van de wereld (kosmos). God schiep de hemelen en de aarde in licht, want Hij is licht en alles is uit Hem. Maar er gebeurt een nederwerping en duisternis treedt in. Kunnen we ons een meer verlaten en onmogelijke scène voorstellen? Het land in chaos, onder water gezet en alles overdekt met duisternis! Werd Gods doelstelling gedwarsboemd?

Toen de fundamenten van de aarde werden gelegd, was er een groot gejuich geweest bij een aantal van de leidende figuren in de hemelse gewesten (Job 38:7). Zagen zij de aarde als een toneel waarop zich Gods doelstelling zou afspelen? Het wordt ons niet gezegd, maar het is duidelijk dat zij het zagen als een bron van grote vreugde. In feite zou het een platform worden voor de uitvoering van het grootste schouwspel aller tijden, dat zou uitlopen in de komst van grote zegeningen aan allen in Gods schepping, zichzelf inbegrepen. Wat moeten zij wel hebben gedacht toen zij het werk zo in puin zagen liggen? Maar God was niet in paniek, want zelfs deze woestenij lag binnen het plan van Zijn doelstelling.

Vervolgens vinden we de Geest van God, "trillend" gaan over het oppervlak van het water dat de chaos had bedekt en het wordt weer licht. Deze handeling van God wordt door Paulus gebruikt als een illustratie van de manier waarop Hij in onze harten schijnt, de aangeboren duisternis vervangend door

"ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus."
(2Kor. 4:6;NBG)

Maar laten we wel opletten dat, hoewel de duisternis van de nederwerping duidelijk het gevolg was van een opstand tegen God (waarom zou anders duisternis verschijnen?), het niettemin in de uiteindelijke analyse het God is Die de Schepper is van de duisternis, net zoals Hij ook de Schepper is van het kwaad (Jes. 45:7). Let in het bijzonder op de kracht van alle woorden die in dit vers worden gebruikt en hoe invoelend het concept van Schepper is in verband met de onafscheidelijke verbondenheid van het wezen van God. Deze nadruk zou het idee volledig moeten afwijzen dat de oppositie tegen God zijn oorsprong vindt in de hoge vlucht van een kwaadaardig wezen dat geheel onafhankelijk is van Hem.

DE MISLEIDING VAN DE MENSHEID

Na het verwijderen van veel van de nadelige effecten van de nederwerping van de aarde, werd de mens ten tonele gebracht. Zoals we al in eerdere studies hebben gezien, werd de mensheid, Gods speciale creatie, gemaakt naar Zijn beeld, met als hoogste doel een vorm te maken waarin Zijn eigen Zoon Zichzelf

zou kunnen offeren voor Zijn hele schepping en zo uiteindelijk allen met God te verzoenen, zowel die in de hemel als die op de aarde zijn (Kol. 1:20). Mocht de mensheid het doel missen, dan zou dat zeker Gods bedoeling dwarsbomen! Satan zal zo gedacht hebben. Maar nee! Ook hier had God al in voorzien, ja zelfs meer! Hij had dit gepland, want bij de schepping had Hij in de mens juist die verlangens geplaatst die het hem onmogelijk maken druk van buiten af te weerstaan; daarom zou de mens zondigen (het doel missen) wanneer die druk zou worden toegepast. Satan's aanval op Eva was gericht tegen die gevoelens die "ingebakken" zitten in de term "ziels", maar slim en handig als hij was, was Satan in die tijd, net als in alle andere, toch niet meer dan een instrument in Gods handen, dat onwetend Gods plannen tot op de letter uitvoert. Als de mens niet had gezondigd, dan was er ook niemand geweest om de Heer der Heerlijkheid te kruisigen! Ook was er dan niemand geweest aan wie God Zijn mededogen zou kunnen tonen. En ook zou er niemand geweest zijn in wie Hij Zijn genade ten toon kon spreiden. Maar het is juist Zijn doelstelling om in de komende eonen

"de overweldigende rijkdom zijner genade

te tonen tussen de hemelingen en Hij doet dit door hen te tonen
Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus. "

Hoe kon Hij dit doen als wij niet eerst ons hadden gedragen

"in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en
van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen,
kinderen des toorns "?

(Efe. 2:1-8;NBG)

Satan valt de verkozen Lijn aan, maar Christus zal zijn hoofd beschadigen

VERDERE AANVALLEN DOOR DE TEGENSTANDER

Als we voortgaan door de Schrift komen we vele pogingen van Satan tegen om Gods wil dwars te zitten. Daar waar Gods plannen worden onthuld, is de Tegenstander altijd in de buurt om tegenstand te bieden. Daarvoor werd hij ook geschapen, om God te weerstaan bij iedere wending van Diens doelstelling, want hij moet de functie van zijn werk uitvoeren. We kunnen hier maar een paar van dit soort gebeurtenissen bekijken.

Toen het bekend was bij de Tegenstander, vermomd in de vorm van een slang, dat zijn hoofd door het zaad van de vrouw zou worden beschadigd, viel Satan de lijn van afstamming van het zaad aan bij iedere denkbare mogelijkheid.

Hij viel aan via Sara, door op Abram's vrees in te spelen, zodat hij haar zijn zuster noemde, daarbij er voor zorgend dat eerst Farao en later Abimelech haar als vrouw wensten. De tussenkomst van God verhinderde dit beide keren (Gen. 12:11-20; 20:1-18).

Hij viel aan via Rebekka door haar aan te zetten Izaak te misleiden in verband

met Jakob en zo het geboorterecht en de daarbij horende zegeningen weg te halen bij de eerstgeborene, Ezaü. Het was overduidelijk dat God hier al toe had besloten:

"Want toen de kinderen nog niet geboren waren en goed noch kwaad hadden gedaan (opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep),
12 werd tot haar gezegd: De oudste zal de jongste dienstbaar zijn,
13 gelijk geschreven staat: Jakob heb Ik liefgehad, maar Ezaü heb Ik gehaat."
(Rom. 9:11-13; Gen.25:23)

Hij viel aan via Farao door het in zijn gedachten te brengen een opdracht te geven om alle mannelijke kinderen van de Israëlieten te doden zodra ze geboren waren. Alhoewel het geslacht van Juda, door wie het beloofde zaad zou komen, nog niet in onmiddellijk gevaar was, was het kindje Mozes, die de toekomstige bevrijder van Israël zou worden, dat zeker wel. Maar hij werd gered doordat hij in Farao's eigen huis werd opgenomen, waar hij ook opgroeide en werd opgeleid in alle wijsheid van de Egyptenaren (Hand. 7:22). Als dit geen indringing in het territorium van de Tegenstander was, wat dan wel?

Later, toen de Israëlieten een natie waren geworden in hun eigen land en een koning verlangden, gaf God ze Saul, een man die met kop en schouders uitstak boven ieder van zijn onderdanen. Maar de Tegenstander bracht een godslasterlijke geest in hem om zo te proberen het pasgevormde koninkrijk te onderwerpen aan de Filistijnen. Saul sidderde voor Goliath, maar God voorzag in David, nog maar een jongen, om hem te verslaan. De ontmoeting tussen David en Goliath was in feite de beslissendste in de geschiedenis van Israël tot op dat moment, want al Gods beloften aangaande het volk kwamen samen in David en waren op niets uitgelopen als hij door Goliath was gedood.

De Heer uw God zult gij aanbidden

DE ONTMOETING TUSSEN JEZUS EN SATAN

De beslissendste slag in de geschiedenis van de wereld was die tussen de Tegenstander en Jezus. Satan kwam in eigen persoon naar deze slag; hij benoemde geen tussenpersoon. Nadat hij had gefaald de Heer door Herodus te laten doden bij Zijn geboorte, opende hij nu een frontale aanval toen de Heer verzwakt was door vasten. Maar Jezus weerstond met succes alle testen van zijn opponent en daarin nam Hij de gelegenheid een grote waarheid uit te dragen over Zijn Vader. Want Hij zei tegen Satan

"De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen."
(Matt. 4:10;NBG)

Dit was een aanhaling uit het vijfde boek van Mozes, Deuteronomium (6:13 en 10:20). Ja, alle aanhalingen die Jezus gebruikte met zo'n duidelijk effect naar Satan zijn uit datzelfde boek. David had vijf stenen uit de beek genomen en doodde Goliath waarschijnlijk met de vijfde steen; waarom zou hij anders vijf

stenen hebben genomen? De laatste die hij in zijn tas deed was waarschijnlijk de eerste die hij er uit nam. Jezus nam vijf stenen van het stromende water van het Woord van God - de vijf boeken van Mozes en versloeg Satan met welgekozen woorden uit de laatste daarvan.

Satan boodt Jezus alle koninkrijken ter wereld aan en hun heerlijkheid als Jezus hem alleen zou aanbidden. Hiermee deed Satan wat vele despoten en dictatoren hebben gedaan die hebben verlangd naar goddelijke aanbidding naast de trouw als machthebber. Nebukadnezar deed dit toen hij zijn beeld liet maken, maar zag zijn dwaling in voordat hij stierf (Dan. 3:4-6; 4:37). Hoewel God het koninkrijk aan Nebukadnezar aanbood, behield Hij het recht te worden aanbeden voor Zichzelf. En hoewel de koninkrijken van deze wereld (tijdelijk) onder het gezag staan van Satan (hij was echt in staat het Jezus aan te bieden!), heeft God nooit aan hem of aan wie dan ook het recht gegeven te worden aanbeden als Degene Die Almachtig is.

Want God is God en Zijn Heerlijkheid zal Hij nooit aan een ander geven, zeker niet aan Satan. Zijn Godheid is absoluut!

Het is niet zonder betekenis dat Jezus tegen Satan zei

"De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen."

Als de opdracht "Ga weg" bedoeld is voor Satan persoonlijk, dan is ook de rest van het vers dat.

"De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen."

Deze uitspraak uit het Woord van God, met gezag door Jezus gebruikt, voorzegt het uiteindelijke lot van Satan als een Tegenstander, maar behoudt hem als een schepsel die uiteindelijk God zal aanbidden. Ook zo zal de Godheid worden verheerlijkt.

Christus was gehoorzaam, zelfs tot in de dood

DE GROOTSTE BEPROEVING ALLER TIJDEN

De opdracht aan Satan, "ga weg", werd onmiddellijk opgevolgd en we lezen "en zie, engelen kwamen en dienden Hem."

Dit schijnt onze eerdere bewering over de rang van Satan te bevestigen. Boodschappers konden niet dichterbij komen om Jezus te dienen terwijl hij er was, maar zodra hij weg was kwamen ze en dienden Jezus. Alleen Jezus zelf kon Satan bevelen en deze benaderde Jezus niet nog een keer, noch deed hij Hem enig kwaad, rechtstreeks of via tussenpersonen, totdat de vastgestelde "ure en de macht der duisternis." was aangebroken (Luc. 22:53).

Vanaf dát moment scheen alles goed te gaan voor Satan. Hij legde beslag op Petrus, de hoogste der apostelen, en Jezus ontnam hem dat niet, maar bad alleen dat zijn geloof niet zou bezwijken (Luc 22:31,32). Door een ander van Zijn discipelen werd Jezus verraden met een kus; de rest verliet Hem en vluchtte

(Matt. 26:56). Jezus werd overgegeven om te worden gekruisigd; om gerekend te worden onder de overtreders; om zelfs door God Zelf te worden verlaten aan dat vreselijke kruis. Was dit niet Satan's grootste triomf? Maar zelfs in dit alles was Satan slechts bezig met het uitvoeren van Gods bedoeling en het woord van het kruis wordt zowel de kracht van God als de wijsheid van God. Zodanig is de suprematie van de Godheid dat Hij zelfs de razernij van de Tegenstander kan omzetten in lofprijzing voor Hem. In de ervaring van het kruis kunnen we, boven alles in de Schrift, wederom zien dat Satan slechts een instrument in Gods hand kan zijn. Zijn grootste daad van oppositie brengt alleen maar Gods doelstelling dichterbij!

Neem op de wapenrusting Gods DE VERLOKKING VAN SATAN VANDAAG

De uitgeroepen gemeente is Satan's doel voor vandaag. Hij is doorlopend bezig ons weg te trekken van onze trouw en toewijding aan God en ons af te leiden van een helder begrip van Zijn doelstelling, speciaal van een goed begrip van God Zelf en de omvang van de roeping waarmee Hij ons geroepen heeft. We hebben inderdaad de gehele wapenrusting Gods nodig om te kunnen blijven staan onder de aanvallen van de Tegenstander. Het is niet aan ons om tegen vlees en bloed te vechten (laten we daarom ons niet laten vangen in disputen onder elkaar) maar met machten, met krachten, met de wereldmachten van deze duisternis, met de geestelijke krachten van het kwaad onder de hemelingen. Laten we daarom de wapenrusting Gods opnemen, zodat we in staat zullen zijn te staan in deze boze dag. We worden niet opgeroepen aan te vallen of aggressief te zijn, maar alleen om stevig te staan. Al onze bewapening is defensief; zelfs het zwaard van de geest moet niet agressief worden gebruikt, maar om de slagen van onze tegenstanders af te houden. Het zwaard van de geest is het Woord van God.

We kunnen dit zwaard niet zinvol gebruiken als we er niet goed bekend mee zijn. Laten we ons herinneren dat alle Schrift is geïnspireerd door God en nuttig is om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren, op te voeden in gerechtigheid, tot alle goed werk volkomen toegerust (2Tim 3:16,17).

Paulus worstelde om ieder mens volwassen voor te stellen in Christus Jezus. Hij bad voor ons om

"de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God."

We bidden dat deze artikelen over de Godheid van God ons mogen helpen te komen tot een betere kennis van Hem.

Einde